

Saksońska Ustawa
o ochronie przyrody i pielęgnacji krajobrazu (Saksońska Ustawa o ochronie
przyrody (Sächsisches Naturschutzgesetz - SächsNatSchG)

Spis treści

Rozdział pierwszy: Przepisy ogólne

- § 1 Cele ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu
- § 1a Zasady ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu
- § 1b Połączenie biotopów
- § 1c Gospodarka rolna, leśna i rybacka
- § 2 Zadania i obowiązki społeczeństwa i państwa
- § 2a Umowna ochrona przyrody
- § 3 Pojęcia

Rozdział drugi: Planowanie krajobrazu

- § 4 Zadania i treści z zakresu planowania krajobrazu
- § 5 Program krajobrazowy i krajobrazowe plany ramowe
- § 6 Plany krajobrazu i plany zagospodarowania terenów zielonych
- § 7 Kompetencje

Rozdział trzeci: Ogólna ochrona przyrody i krajobrazu

- § 8 Ingerencje w przyrodę i krajobraz
- § 9 Dopuszczalność i kompensacja ingerencji
- § 9a Ekokonto
- § 9b Kataster obszarów kompensacyjnych
- § 10 Ogólne postępowanie w przypadku ingerencji
- § 11 Postępowanie w przypadku ingerencji na podstawie planów specjalistycznych i przez urzędy
- § 12 Wydobywanie części składowych gleby
- § 13 Urządzenia reklamowe
- § 14 Obowiązek pielęgnacji

Rozdział czwarty: Ochrona, pielęgnacja i rozwój określonych części przyrody i krajobrazu

- § 15 Przepisy ogólne
- § 16 Obszary ochrony przyrody
- § 17 Parki narodowe

- § 18 Rezerваты biosfery
- § 19 Obszary chronionego krajobrazu
- § 20 Parki przyrody
- § 21 Pomniki przyrody
- § 22 Chronione składniki krajobrazu
- § 22a Ochrona Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000“
- § 22b Zgodność i niedopuszczalność projektów i planów, wyjątki
- § 22c Transgraniczna ocena oddziaływania

Rozdział piąty: Ochrona i pielęgnacja dziko występujących gatunków zwierząt i roślin, i ich przestrzeni życiowych (Ochrona biotopów i gatunków)

- § 23 Zadania
- § 24 Programy ochrony gatunków
- § 25 Ochrona dziko występujących gatunków zwierząt i roślin
- § 26 Ochrona określonych biotopów
- § 27 Ogród zoologiczny
- § 27a Obowiązki prowadzącego
- § 27b Zezwolenie na prowadzenie i zamknięcie ogrodu zoologicznego, uprawnienia do wydawania zarządzeń
- § 27c (zniesiony)
- § 28 Upoważnienia

Rozdział szósty: Wypoczynek na łonie natury i krajobrazu

- § 29 Prawo do delektowania się przyrodą i do wypoczynku
- § 30 Wstęp na wolne tereny krajobrazowe
- § 31 Bariery prawa wstępu
- § 32 Dopuszczalność zamknięć
- § 33 Przejścia
- § 34 Pasy ochronne na wodach
- § 35 Obowiązki państwa

Rozdział siódmy: Prawo pierwokupu, wywłaszczenie, odszkodowanie i wyrównanie w celu złagodzenia rażącej dolegliwości

- § 36 Prawo pierwokupu
- § 37 Wywłaszczenie
- § 38 Odszkodowanie i wyrównanie w celu złagodzenia rażącej dolegliwości
- § 39 (zniesiony)

Rozdział ósmy: Organizacja, kompetencje, postępowanie

- § 40 Urzędy ds. Ochrony Przyrody
- § 41 Zadania i uprawnienia Urzędów ds. Ochrony Przyrody
- § 42 Współpraca urzędów
- § 43 Zadania urzędów specjalistycznych
- § 44 Placówka kształcenia i dokształcania w zakresie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu
- § 45 Rady doradcze w sprawach ochrony przyrody
- § 46 Służba ochrony przyrody
- § 47 Fundusze ochrony przyrody
- § 48 Ogólne kompetencje
- § 49 Szczególne kompetencje w zakresie ochrony gatunków
- § 50 Kompetencje w zakresie obejmowania ochroną
- § 51 Postępowanie przy obejmowaniu ochroną
- § 52 Tymczasowe zabezpieczenie
- § 53 Zwolnienia
- § 54 Obowiązek udzielenia informacji i zezwolenie na wstęp
- § 55 Obowiązek zawiadomienia i nadzór nad przyrodą i krajobrazem

Rozdział dziewiąty: Stowarzyszenia ochrony przyrody

- § 56 Uznanie stowarzyszeń ochrony przyrody
- § 57 Prawa do współdziałania uznanych stowarzyszeń ochrony przyrody
- § 58 Środki zaskarżenia przysługujące stowarzyszeniom ochrony przyrody
- § 59 Wspieranie i udzielanie zleceń uznanim stowarzyszeniom ochrony przyrody
- § 60 Krajowy zespół roboczy ds. ochrony przyrody

Rozdział dziesiąty: Ukarami wykroczeń

- § 61 Przepisy w sprawach zagrożonych karą grzywny
- § 62 Konfiskata

Rozdział jedenasty: Postanowienia przejściowe i końcowe

- § 63 Zniesienie i zmiana przepisów prawnych
- § 64 Przeniesienie istniejących przepisów o ochronie, regulacje specjalne
- § 65 Przepisy przejściowe

Rozdział pierwszy:

Przepisy ogólne

§ 1

Cele ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu

Przyroda i krajobraz jako podstawy życia człowieka, a także z powodu ich własnej wartości, jak również w odpowiedzialności za przyszłe pokolenia podlegają - zarówno na obszarach zasiedlonych jak i niezasiedlonych - obowiązkowi ich ochrony, pielęgnacji, kształtowania i jeśli to konieczne przywracania w taki sposób, żeby

1. wydajność i funkcjonalność budżetu przyrody,
2. zdolność regeneracji i trwała zdolność użytkowania dóbr natury,
3. świat zwierząt i roślin łącznie z ich siedliskami i przestrzeniami życiowymi, a także różnorodność biologiczna,
4. różnorodność, osobliwość i piękno, jak również wartość rekreacyjna przyrody i krajobrazu były na stałe zapewnione.

§ 1a

Zasady ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu

(1) Urzeczywistnianie celów ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu wymagane jest zwłaszcza według następujących zasad, o ile jest to w pojedynczym przypadku dla urzeczywistnienia konieczne, możliwe, jak również - przy wyważeniu między sobą wszystkich wymogów, wynikających z celów zgodnie z § 1 i wobec pozostałych wymogów ogółu w odniesieniu do przyrody i krajobrazu - stosowne:

1. Budżet przyrody podlega - w swoich dających się przestrzennie rozgraniczyć częściach - obowiązkowi takiego zabezpieczenia, ażeby wpływające na siedlisko funkcje biologiczne, przepływy substancji i energii, a także struktury krajobrazowe były zachowane, kształtowane lub przywracane.
2. Dobra natury - o ile się nie odnawiają - podlegają obowiązkowi ich oszczędnego i zapobiegliwego wykorzystywania. Szczególne znaczenie przypada wykorzystaniu odnawialnych dóbr natury; wolno je wykorzystywać tylko w taki sposób, ażeby pozostawały do stałej dyspozycji.
3. Gleby podlegają obowiązkowi takiego ich zachowania, ażeby mogły spełniać swoje funkcje w budżecie przyrody. Naturalne bądź zamknięte z natury okrywy roślinne, a także roślinność nadbrzeżna, podlegają obowiązkowi ich zabezpieczenia. Na glebach niewykorzystywanych do celów rolnictwa, leśnictwa lub pod ogrody, których okrywa roślinna została zlikwidowana, wymagane jest umożliwienie odpowiedniego dla

miejsca lokalizacji rozwoju roślinności. Wymagane jest również zapobieganie erozjom gleb.

4. Naturalne lub bliskie naturze wody powierzchniowe, jak i ich strefy brzegowe, naturalne powierzchnie retencyjne i obszary wilgotne, a zwłaszcza powierzchnie bagien i torfowisk, strefy wypłycone, starorzecza, stawy i bajora - podlegają obowiązkowi ich zachowania, kształtowania i przywracania. Rozbudowa wód powinna odbywać się - o ile jest konieczna - w sposób możliwie bliski naturze. Przedsięwzięcia wiążące się z utrzymywaniem wód płynących podlegają - przy uwzględnieniu wymogów ochrony przeciwpowodziowej - ograniczeniu do najbardziej koniecznych pod względem wodno-gospodarczym; wymagane jest przy tym przestrzeganie kwestii z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu. Zmiany poziomu zwierciadła wody gruntowej, które mogłyby doprowadzić do zniszczenia lub trwałego naruszenia godnych ochrony biotopów, podlegają obowiązkowi zaniechania; a naruszenia nieuniknione - wyrównania.
5. Wymagane jest utrzymywanie na niskim poziomie szkodliwych oddziaływań na środowisko, również poprzez działania z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu; zabrania się trwałego uszkodzenia wrażliwych składników budżetu przyrody.
6. Wymagane jest unikanie naruszeń klimatu; szczególne znaczenie przypada tutaj na rozbudowę zrównoważonego systemu zaopatrzenia w energię, zwłaszcza poprzez zwiększone wykorzystanie energii odnawialnych. Wymagane jest wywieranie wpływu na ochronę i poprawę klimatu - łącznie z klimatem miejscowym - również poprzez działania z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu. Lasy i pozostałe obszary o korzystnym oddziaływaniu klimatycznym, a także korytarze wymiany powietrza podlegają ochronie, polegającej na ich zachowaniu, rozwijaniu lub przywracaniu.
7. Przy poszukiwaniu i wydobywaniu bogactw naturalnych, dokonywaniu przekopów i nasypów, wymagane jest unikanie trwałych szkód w budżecie przyrody i zniszczeń wartościowych części krajobrazu. Nieuniknione naruszenia przyrody i krajobrazu podlegają obowiązkowi wyrównania lub minimalizacji poprzez naturalną sukcesję, ranaturyzację, bliskie naturze kształtowanie, ponowne przywrócenie do użytku lub rekultywację.
8. W celu zabezpieczenia wydajności i funkcjonalności budżetu przyrody wymagane jest zachowanie i rozwijanie różnorodności biologicznej. Obejmuje ona różnorodność przestrzeni życiowych i biocenoz, gatunków, a także różnorodność genetyczną w obrębie gatunków.
9. Dziko występujące zwierzęta i rośliny, jak i ich biocenozy podlegają - jako część budżetu przyrody - ochronie w swojej naturalnie i historycznie uwarunkowanej

różnorodności gatunkowej. Wymagana jest ochrona, pielęgnacja, rozwijanie lub odtwarzanie ich biotopów i pozostałych warunków życiowych.

10. Również na obszarach zasiedlonych, ochronie i rozwojowi podlegają występujące na nich jeszcze zasoby naturalne tj. lasy, żywoploty, granice dróg, biotopy bagienne, biegi strumieni, stawy, a także pozostałe, wartościowe ekologicznie małe struktury.
11. Zakresy niezabudowane wymagają - w koniecznej do tego wielkości i jakości - ich zabezpieczenia i zachowania w całości bądź pojedynczo, przez wzgląd na ich znaczenie dla budżetu przyrody i wypoczynku. Niepotrzebne już nawierzchnie zamknięte wymagają renaturyzacji lub - jeżeli otwarcie nawierzchni nie jest możliwe bądź nie może być wymagane - pozostawienia ich naturalnemu rozwojowi.
12. Przy planowaniu urządzeń budowlanych, dróg komunikacyjnych, przewodów energetycznych i podobnych przedsięwzięć, wymagane jest uwzględnienie naturalnych struktur krajobrazowych. Drogi komunikacyjne, przewody energetyczne i podobne przedsięwzięcia powinny być scalane w taki sposób, ażeby przecinanie i zużycie krajobrazu było możliwie nieznaczne.
13. Krajobraz podlega zabezpieczeniu w swojej różnorodności, osobliwości i piękności, jak również z powodu jego znaczenia jako przestrzeń rekreacji i wypoczynku dla człowieka. Wymagane jest zachowanie i rozwijanie jego charakterystycznych elementów, jak i unikanie naruszeń jego wartości rekreacyjnej i wypoczynkowej. Powierzchnie nadające się - ze względu na ich jakość i położenie - na cele wypoczynkowe, wymagają ochrony i tam gdzie to konieczne również pielęgnacji, kształtowania, a także zachowania i umożliwienia do nich dostępu. Przede wszystkim na obszarach bliskich terenom zamieszkałym, wymagane jest udostępnienie wystarczających powierzchni wypoczynkowych. Do wypoczynku w myśl zdania 4 zalicza się również przyjazne dla przyrody i krajobrazu zajęcia sportowe w wolnej naturze.
14. Historyczne krajobrazy kulturowe i części krajobrazów kulturowych o szczególnej osobliwości, łącznie z tymi, które posiadają szczególne znaczenie dla osobliwości i piękna chronionych lub wartych ochrony pomników kultury, budowy i zabytków archeologicznych, podlegają obowiązkowi ich zachowania.
15. Wymagane jest - przy pomocy odpowiednich środków - wspieranie ogólnego zrozumienia dla celów i zadań ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu. W przypadku działań z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu wymagane jest zapewnienie wczesnej wymiany informacji z osobami dotkniętymi działaniami, jak i z zainteresowaną opinią publiczną.

(2) Wymagane jest również wspieranie tworzenia Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000“. Jej spistość podlega obowiązkowi zachowania i ulepszania, również poprzez pielęgnację

i rozwój połączenia biotopów. Stan utrzymania naturalnych przestrzeni życiowych i gatunków, leżących w interesie wspólnotowym, jak i europejskich gatunków ptaków, zwłaszcza w obszarach należących do sieci „Natura 2000“, podlega obowiązkowi nadzoru. W odniesieniu do szczególnych funkcji obszarów, należących do sieci „Natura 2000“, wymagane jest ich zachowanie i w przypadku naruszeń nieuniknionych - przywrócenie na ile to możliwe do stanu właściwego.

§ 1b

Połączenie biotopów

(1) W Wolnym Państwie Saksonia powstaje i zachowana ma zostać na stałe na terenie całego kraju związkowego sieć połączonych ze sobą biotopów (tzw. połączenie biotopów), która obejmować ma przynajmniej 10 procent powierzchni całego kraju związkowego. Połączenie biotopów służy trwałemu zabezpieczeniu rodzimych gatunków zwierząt i roślin, a także ich populacji, łącznie z ich przestrzeniami życiowymi i biocenozą, jak i zachowaniu, odtwarzaniu i rozwijaniu sprawnych, ekologicznych relacji wzajemnych.

(2) Połączenie biotopów składa się z powierzchni podstawowych, powierzchni łączących i elementów łączących, które zgodnie z ich ekologicznym znaczeniem, wielkością powierzchni i położeniem nadają się do urzeczywistniania celów połączenia biotopów, przy czym istniejące powierzchnie łączące i elementy łączące zostają włączane i zgodnie z celami poszerzane.

(3) Przy wyborze powierzchni dla połączenia biotopów wymagane jest sięgnięcie w pierwszym rzędzie do takich powierzchni, które zabezpieczone są już prawnie, a zwłaszcza przez:

1. zabezpieczenie ze storny prawa planowania przestrzennego,
2. wyznaczenie obszarów zgodnie z § 15 ust. 1,
3. powierzchnie, należące do Europejskiej Sieci „Natura 2000“,
4. ustawowo chronione biotopy lub
5. pasma brzegowe wód w znaczeniu § 50 ust. 2 Saksońskiej Ustawy Wodnej (Sächsisches Wassergesetz - SächsWG) w wersji obwieszczenia z dnia 18 października 2004 r. (SächsGVBl. -Dziennik ustaw i rozporządzeń s. 482), zmienionej przez art. 3 ustawy z dnia 1 czerwca 2006 r. (SächsGVBl. - Dziennik ustaw i rozporządzeń s. 146, 149) w każdorazowo obowiązującej wersji.

(4) Wymagane dla połączenia biotopów powierzchnie, zabezpieczane są prawnie w wymaganej do tego wielkości poprzez: długoterminowe porozumienia (umowna ochrona przyrody), wiążące ustalenia z zakresu prawa planowania przestrzennego, wyznaczanie stosownych obszarów w myśl § 15 ust. 1 lub odpowiednie inne działania, w celu trwałego zagwarantowania połączenia biotopów. Planowania i koncepcje odnoszące się do połączenia biotopów powinny w stosowny sposób zostać przedstawione w planach zgodnie z § 5 ust. 4 i § 6, jak i w formie wkładów w postaci danych fachowych zgodnie z § 5 ust. 1.

(5) Utworzenie połączenia biotopów powinno zostać uzgodnione na szczeblu wszystkich krajów związkowych.

§ 1c

Gospodarka rolna, leśna i rybacka

(1) Przy działaniach z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu wymagane jest uwzględnienie szczególnego znaczenia - przyjaźnie oddziaływujących na przyrodę i krajobraz gospodarek rolnej, leśnej i rybackiej - dla zachowania krajobrazów kulturowych i rekreacyjnych.

(2) Krajowy Urząd ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie) ustala wspólnie z Krajowym Zakładem ds. Rolnictwa (Landesanstalt für Landwirtschaft) dla całego kraju związkowego lub w odniesieniu do przestrzeni naturalnych, bezwzględnie wymaganą minimalną gęstość - występujących w formie linearnej i punktowej - elementów struktury krajobrazów, koniecznych dla stworzenia sieci biotopów. Należy przy tym dążyć do przestrzennie równomiernego rozkładu elementów struktury krajobrazów i uwzględnić na ile to możliwe istniejące już struktury sieci biotopów, a zwłaszcza lasy, obrzeża drzewostanów, aleje czy wody płynące. Wymagane elementy struktury krajobrazów przedstawiane są - na ile nadają się pod względem skali i treści - w planowaniu krajobrazu. Zwłaszcza wtedy, kiedy ustalona gęstość minimalna przekoczona zostaje w dół, wymagane jest podjęcie odpowiednich działań tj. programy wsparcia, długoterminowe porozumienia, działania z zakresu pielęgnacji krajobrazu, wskazania z zakresu prawa planowania przestrzennego i inne stosowne instrumenty na rzecz powiększania powierzchni, która ma zostać zajęta przez elementy struktury krajobrazów w znaczeniu zdania 1.

(3) Gospodarka rolna podlega obowiązkowi przestrzegania - oprócz wymogów wynikających z obowiązujących dla niej przepisów i z § 17 ust. 2 Ustawy o ochronie przed szkodliwymi zmianami gleby i o sanacji gruntów skażonych (Bundes-Bodenschutzgesetz - BBodSchG - Federalna Ustawa o ochronie gleby) z dnia 17 marca 1998 r. (BGBl. I - Federalny dziennik ustaw I s. 502), zmienionej ostatnio przez artykuł 3 ustawy z dnia 9 grudnia 2004 r. (BGBl. I - Federalny dziennik ustaw I s. 3214), w każdorazowo obowiązującej wersji - zwłaszcza następujących zasad dobrej praktyki fachowej:

1. Przy użytkowaniu rolnym wymagane jest gospodarowanie dostosowane do miejsca lokalizacji, jak i zapewnienie trwałej żyzności gleb, a także długoterminowej użyteczności terenów.
2. Wymagane do utworzenia sieci biotopów elementy struktury krajobrazów, podlegają obowiązkowi ich zachowania, jak również - w miarę możliwości - pomnażania.
3. Hodowla zwierząt podlega obowiązkowi unikania szkodliwych oddziaływań na środowisko.

4. Na stokach zagrożonych erozją, na obszarach powodziowych, w lokalizacjach o wysokim poziomie wody gruntowej, jak i w miejscach torfowisk, obowiązuje zaniechanie przerywania trwałych użytków zielonych.
 5. Nie zezwala się na naruszenie naturalnego wyposażenia powierzchni użytkowych tj. gleba, woda, flora i fauna, ponad miarę konieczną dla osiągnięcia długotrwałych dochodów.
- (4) Dobrą praktykę fachową gospodarek leśnej i rybackiej regulują przepisy Saksońskiej Ustawy o Lasach (Sächsisches Waldgesetz) i Saksońskiej Ustawy o Rybactwie (Sächsisches Fischereigesetz) w ich każdorazowo obowiązującej wersji.

§ 2

Zadania i obowiązki społeczeństwa i państwa

- (1) Każdy powinien przyczyniać się – w miarę swoich możliwości - poprzez swoje zachowanie do urzeczywistniania celów i zasad ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu, i zachowywać się w taki sposób, ażeby przyroda i krajobrazy nie były bardziej naruszane niż jest to w danej sytuacji nieuniknione.
- (2) Kraj związkowy, powiaty, gminy i pozostałe osoby prawne prawa publicznego, obowiązane są w ramach swoich kompetencji do przestrzegania zasad i celów ochrony przyrody, pielęgnacji krajobrazu i opieki nad wypoczynkiem, a także - w celu spełnienia swoich zadań - do skutecznej współpracy z Urzędami ds. Ochrony Przyrody. Stowarzyszenia terytorialne powinny wspierać w ramach swojej polityki użytkowania terenu, zwłaszcza cele związane z połączeniem biotopów, jak i podejmować odpowiednie działania w celu utworzenia połączenia biotopów w myśl § 1b.
- (3) Przy zagospodarowywaniu powierzchni gruntu, znajdującego się we własności lub posiadaniu państwa jako zarządcy majątku publicznego, wymagane jest spełnianie celów i zasad ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu we wzorowy sposób. Powierzchnie szczególnie wartościowe dla ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu powinny być priorytetowo oddawane do dyspozycji na cele ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu i - o ile stosowne - nie być trwale zmieniane w swojej ekologicznej funkcji. W celu nabycia powierzchni, znajdujących się we własności prywatnej, stowarzyszenia terytorialne wymienione w ust. 2 zdaniu 1 powinny oddać do dyspozycji - stosownie do swoich możliwości - odpowiednie środki finansowe.
- (4) Nauka i podmioty odpowiedzialne za edukację i wychowanie, obowiązane są do informowania na temat sposobu oddziaływania i znaczenia przyrody i krajobrazu, jak i zadań w obrębie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu, a także do wspierania wyrozumiałości dla ludzkiej odpowiedzialności w myśl ustępu 1.
- (5) Wolne Państwo Saksonia prowadzi - w ramach swoich kompetencji i w porozumieniu z państwem federalnym i innymi krajami związkowymi - obserwację środowiska. Celem tej obserwacji jest ustalenie, osąd i ocena stanu budżetu przyrody i jego zmian, skutków takich

zmian, oddziaływań na budżet przyrody i wpływu działań z zakresu ochrony środowiska na stan budżetu przyrody. Przepisy prawne dotyczące utrzymania w tajemnicy i ochrony danych pozostają nienaruszone.

§ 2a

Umowna ochrona przyrody

(1) Przy realizacji działań niniejszej ustawy, ustawy o ochronie przyrody i pielęgnacji krajobrazu (Federalna Ustawa o Ochronie Przyrody - Bundesnaturschutzgesetz - BNatSchG) z dnia 25 marca 2002 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 1193), ostatnio zmienionej przez artykuł 8 ustawy z dnia 9 grudnia 2006 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 2833), w każdorazowo obowiązującej wersji, i wydanych na podstawie tych ustaw przepisów prawnych, Urząd ds. Ochrony Przyrody obowiązany jest do zbadania, czy cel ochrony może zostać osiągnięty w ten sam sposób również poprzez umowne porozumienia lub uczestnictwo w programie publicznym na rzecz ograniczenia zagospodarowania lub na rzecz właściwego dla ochrony przyrody zagospodarowania (tzw. program zagospodarowania). Zgodnie z dyspozycyjnymi środkami budżetowymi wymagane jest preferowanie umownych porozumień i programów zagospodarowania przed aktami administracyjnymi w przypadku, kiedy służą one w ten sam sposób celowi ochrony i nie prowadzą do opóźnienia działania.

(2) Jeżeli pierwotnemu wykorzystaniu - po wygaśnięciu umowy lub zakończeniu uczestnictwa w programie zagospodarowania – sprzeciwiają się przepisy niniejszej ustawy, Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz) lub na podstawie tych ustaw wydane przepisy, i jeżeli ponowne podjęcie pierwotnego wykorzystania jest z tego powodu wykluczone, wtedy przyznawane jest wyrównanie pod warunkami przepisów rozdziału siódmego. Odsyła się do przepisów uprzywilejowujących beneficjenta umowy w § 8 ust. 4 zdaniu 1 i § 26 ust. 4 zdaniu 3.

(3) Poprzez umowne porozumienia zawierane z Urzędem ds. Ochrony Przyrody, wspierane powinny być zwłaszcza w ramach programów wspierania – w miarę dyspozycyjnych środków budżetowych - działania odpowiednich osób prywatnych, zakładów, zrzeszeń osób, stowarzyszeń na rzecz ochrony przyrody i związków na rzecz pielęgnacji krajobrazu, stacji ochrony przyrody w odpowiedzialności komunalnej lub stowarzyszeń na rzecz ochrony przyrody, które służą urzeczywistnianiu celów i zasad ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu na określonych powierzchniach gruntu lub określonych obszarach.

§ 3

Pojęcia

(1) Zastosowanie znalazły określenia pojęć z § 10 ust. 1 do 5 Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (BNatSchG).

(2) Ustawa ta określa następujące znaczenia pojęć:

1. Powierzchnie podstawowe
to powierzchnie, które z powodu swojej wielkości i wyposażenia gwarantują w szczególnej mierze długotrwałe zabezpieczenie rodzimych i typowych dla miejsca lokalizacji gatunków, przestrzeni życiowych i biocenoz,
2. Powierzchnie łączące
to odpowiednie powierzchnie, służące w szczególnej mierze naturalnemu współdziałaniu pomiędzy różnymi populacjami gatunków zwierząt i roślin, ich rozprzestrzenianiu, genetycznej wymianie lub procesom ponownego osiedlania się bądź procesom wędrownym,
3. Elementy łączące
to powierzchniowe i podzielone elementy krajobrazów w formie punktów lub linii, nadające się w szczególnej mierze aby służyć rozprzestrzenianiu się lub wędrówce gatunków i do wspierania funkcji połączenia biotopów,
4. Elementy struktury krajobrazu
to małe, powierzchniowe, podzielone elementy w formie punktów lub linii, znajdujące się na terenach użytkowanych rolniczo, zamknięte w nich lub odgraniczające je na brzegach i służące jako miejsca przebywania lub rozprzestrzeniania się bądź wędrówki gatunków krajobrazu rolniczego tj. np. struktury brzegowe, miejsca wypoczynku ptaków wędrownych, a zwłaszcza żywopłoty, zagajniki, zarośla polne, miedze, tarasy pól uprawnych, pasma obrzeży pól uprawnych, bajora, rowy i grzbiety skalne,
5. Trwałe użytki zielone
to powierzchnie o przynajmniej 5 letniej formie roślinności (łąki lub pastwiska) i względnie zamkniętym poroście, utworzone ze zbiorowisk roślinnych, składających się z traw, ziół i roślin motylkowych,
6. Gatunek inwazyjny
to gatunek obcy dla danego obszaru, którego występowanie zagraża budżetowi przyrody, biotopom i innym gatunkom.

Rozdział drugi:

Planowanie krajobrazu

§ 4

Zadania i treści z zakresu planowania krajobrazu

(1) Planowanie krajobrazu ma za zadanie opracowanie i uzasadnienie w odniesieniu do przestrzeni planowania, celów i wymaganych dla ich urzeczywistnienia działań w zakresie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu, a także przedstawienie ich w formie tekstu i map. Należy przy tym:

1. przeanalizować istniejący i oczekiwany stan przyrody i krajobrazu, jak i ocenić go przy uwzględnieniu celów i zasad ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu,
 2. stworzyć wzory dla przestrzeni przyrodniczych i jednostek krajobrazowych i
 3. na tej podstawie opracować dla całej przestrzeni w formie koncepcji rozwoju, skonkretyzowane dla obszarów planowanych cele i konieczne dla ich realizacji wymagania i przedsięwzięcia, zwłaszcza
 - a) w celu zaniechania, zmniejszenia lub zniesienia naruszeń przyrody i krajobrazu,
 - b) w celu ochrony, pielęgnacji i rozwoju określonych części przyrody i krajobrazu w myśl rozdziału czwartego, a także biotopów i biocenoz występujących dziko gatunków zwierząt i roślin,
 - c) na powierzchniach szczególnie nadających się - ze względu na ich stan, położenie i naturalne możliwości rozwoju – na przeprowadzenie przyszłych przedsięwzięć w zakresie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu lub na rozbudowę połączenia biotopów,
 - d) w celu rozbudowy i ochrony Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000“,
 - e) w celu ochrony, poprawy jakości i regeneracji gleb, wód, powietrza i klimatu, jak i
 - f) w celu zachowania i rozwoju różnorodności, osobliwości i piękna przyrody i krajobrazu, również jako terenów rekreacji i wypoczynku dla człowieka.
- (2) Planowanie krajobrazu stanowi istotną podstawę dla ochrony, pielęgnacji i rozwoju przyrody i krajobrazu. Wymagane jest powoływanie się na nie jako na miarę oceny oddziaływania na środowisko planowań i przedsięwzięć, jak i ich oddziaływania w myśl § 22b.
- (3) Przy planowaniu wymagane jest uwzględnienie faktu, ażeby urzeczywistnienie celów i zasad ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu w sąsiedzkich krajach związkowych i na terenie całych Niemiec Federalnych, a także kwestie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu w państwach sąsiedzkich, nie zostały utrudnione.

§ 5

Program krajobrazowy i krajobrazowe plany ramowe

- (1) Dla obszaru Wolnego Państwa Saksonia i dla obszaru każdego regionu planowania, wymagane jest zgodnie z § 9 Ustawy o porządku przestrzennym i planowaniu krajowym Wolnego Państwa Saksonia (Ustawa o planowaniu krajowym - Landesplanungsgesetz - SächsLPIG) z dnia 14 grudnia 2001 r. (Saksoński Dziennik Ustaw i Rozporządzeń - SächsGVBl. s. 716, 719) w każdorazowo obowiązującej wersji, zwięzłe przedstawienie w formie wkładu w postaci danych fachowych, podstaw (§ 4 ust. 1 zdanie 2 nr 1) i treści (§ 4 ust. 1 zdanie 2 nr 2 i 3) planowania krajobrazu. Wymagane jest sporządzenie wkładu w postaci danych fachowych odnoszącego się do krajobrazowego planu ramowego na podstawie wkładu w postaci danych fachowych o programie krajobrazowym.

(2) Treści planowania krajobrazu przejmowane są zgodnie z ustępem. 1 - po uzgodnieniu z innymi znaczącymi dla przestrzeni planowaniami i przedsięwzięciami - w planach porządku przestrzennego zgodnie z § 2 SächsLPlG (Saksońskiej Ustawy o planowaniu krajowym), o ile są one konieczne i stosowne dla koordynacji wymogów przestrzennych i mogą zostać zabezpieczone przez cele lub zasady porządku przestrzennego. Są one zresztą dołączane do planów porządku przestrzennego w formie załącznika.

(3) Załączone do planów porządku przestrzennego - zgodnie z ust. 2 zdaniem 2 - treści planowania krajobrazu, podlegają obowiązkowi uwzględnienia ich w postępowaniach administracyjnych, jak i w planowaniach i działaniach placówek publicznych, które mogłyby oddziaływać na przyrodę i krajobraz. Jeżeli dostosowanie do treści planowania krajobrazu zgodnie ze zdaniem 1 nie jest możliwe, wtedy wymagane jest tego uzasadnienie.

(4) Plan rozwoju kraju przejmuje jednocześnie funkcję programu krajobrazowego w myśl § 15 BNatSchG (Federalnej Ustawy o ochronie przyrody). Plany regionalne przejmują jednocześnie funkcję krajobrazowych planów ramowych w myśl § 15 BNatSchG.

§ 6

Plany krajobrazu i plany zagospodarowania terenów zielonych

(1) Dla obszaru gminy wymagane jest sporządzenie planu krajobrazu jako ekologicznej podstawy dla przygotowywanego planowania na szczeblu lokalnym. Wymagane jest przejście treści planowania krajobrazu - o ile są odpowiednie - zgodnie z § 4 ust. 1 zdaniem 2 - jako przedstawienie stanu rzeczy, do planu użytkowania terenu. W przypadku odstąpienia od tej reguły, wymagane jest uzasadnienie. W planowaniach i przedsięwzięciach placówek publicznych, wydających orzeczenia oparte na wyważeniu lub uznaniu, które mogłyby oddziaływać na przyrodę i krajobraz, wymagane jest uwzględnienie planu krajobrazu.

(2) Jako ekologiczna podstawa dla wiążącego planowania na szczeblu lokalnym, sporządzany jest plan zagospodarowania terenów zielonych. Podstawy i treści planowania krajobrazu zgodnie z § 4 ust. 1 zdaniem 2 należy wprowadzić - o ile są właściwe - jako ustalenie do planu zabudowy. W przypadku odstąpienia od tej reguły wymagane jest uzasadnienie. Jeżeli sprawy ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu nie zostały naruszone bądź zostały już uwzględnione, wtedy można częściowo lub w całości odstąpić od sporządzenia planu zagospodarowania terenów zielonych.

(3) Plany krajobrazu podlegają obowiązkowi ich aktualizowania w przypadku jeżeli przedłożone zostaną nowe rozpoznania i trendy rozwoju.

§ 7

Kompetencje

- (1) Dla obszaru Wolnego Państwa Saksonia, zadania zgodnie z § 5 ust. 1 są obowiązkiem najwyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody, a zadania zgodnie z § 5 ust. 2 - najwyższego Urzędu ds. Porządku Przestrzennego i Planowania Krajowego, jako - zgodnie z § 3 SächsLPIG (Saksońskiej Ustawy o planowaniu krajowym) - właściwego podmiotu planowania, odpowiedzialnego za sporządzanie planu rozwoju kraju.
- (2) Dla obszaru każdego regionu planowania zgodnie z § 9 Saksońskiej Ustawy o planowaniu krajowym - SächsLPIG, zadania zgodnie z § 5 ust. 1 i 2 są obowiązkiem Regionalnych Stowarzyszeń Planowania Przestrzennego, jako zgodnie z § 4 SächsLPIG właściwego podmiotu planowania, odpowiedzialnego za sporządzanie planów regionalnych. Wymagane jest przy tym spełnienie zadań zgodnie z § 4 ust. 1 w porozumieniu z właściwym zgodnie z § 43 ust. 2 urzędem specjalistycznym. Przedstawienie stanu rzeczy zgodnie z § 5 ust. 1 wymaga zgody wyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody. Zgoda uważana jest za udzieloną, jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od momentu wpłynięcia petycji Regionalnego Stowarzyszenia Planowania Przestrzennego nie zostanie ona odmówiona.
- (3) Sporządzanie planów krajobrazu i planów zagospodarowania terenów zielonych należy do obowiązków gmin.
- (4) Zadania zgodnie z § 5 ust. 1 przekazane Regionalnym Stowarzyszeniom Planowania Przestrzennego to zadania udzielania poleceń, podlegające nadzorowi najwyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody. Prawo udzielania poleceń ograniczone jest do wskazań w odniesieniu do treści i metodyki planowania krajobrazu.

Rozdział trzeci

Ogólna ochrona przyrody i krajobrazu

§ 8

Ingerencje w przyrodę i krajobraz

- (1) Ingerencje w przyrodę i krajobraz to zmiany kształtu lub wykorzystania powierzchni gruntu bądź zmiany - stojącego w powiązaniu z ożywioną warstwą gleby – poziomu zwierciadła wody gruntowej, które w znaczny lub trwały sposób mogą naruszyć wydajność i funkcjonalność budżetu przyrody lub wizerunku krajobrazu.
- (2) Ingerencjami są zwłaszcza:
 1. nadziemna eksploatacja bogactw naturalnych lub innych składników gleby,
 2. stawianie lub istotna zmiana urządzeń budowlanych w myśl przepisów prawa budowlanego na obszarach nie zurbanizowanych (§ 35 ust. 1 Kodeksu Budowlanego (Baugesetzbuch – BauGB) w wersji obwieszczenia z dnia 27 sierpnia 1997 r.

(Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I. s. 2141, 1998 I s. 137), ostatnio zmienionych przez art. 12 Ustawy z dnia 23 lipca 2002 r. (BGBl. I s. 2850, 2852), w każdorazowo obowiązującej wersji,

3. samodzielnie dokonane nasypy, rowy odprowadzające, napełnienia zagłębień terenowych lub podobne zmiany kształtu terenu na obszarach nie zurbanizowanych, jeżeli naruszona powierzchnia gruntu jest większa niż 300 m², a wysokość lub głębokość wynosi przeszło 2 m,
4. na obszarach nie zurbanizowanych budowa lub istotna zmiana dróg komunikacyjnych i zakładowych, lotnisk, ośrodków sportowych i rekreacyjnych, placów składowych, urządzeń utylizacji odpadów, cmentarzy, nadziemnych przewodów zasilających i odprowadzających łącznie z ich słupami i wsparciami (przewodów prądu tylko wtedy, o ile przeznaczone są dla mocy wynoszącej 20 kilowoltów), elektrowni wodnych,
5. (skreślony)
6. rozbudowa i istotna zmiana wód nadziemnych łącznie z orurowaniem, jak i niekorzystną zmianą roślinności nadbrzeżnej,
7. napięcie, obniżenie lub boczne przeprowadzenie wody gruntowej, łącznie z przewidzianymi do tych celów urządzeniami i instalacjami.
8. działania, mogące doprowadzić do odwodnienia terenów wilgotnych,
9. przekształcenia lasów,
10. przekształcanie trwałych użytków zielonych dla celu uprawy roli na stokach zagrożonych erozją, na obszarach zagrożonych powodzią, w miejscach o wysokim położeniu zwierciadła wody gruntowej, w miejscach torfowisk lub na powierzchni gruntu wielkości przeszło 5 000 m²,
11. eliminacja kształtujących krajobraz żywopłotów, rzędów drzew, alei, miedz i pozostałych roślin drzewiastych na polach,
12. urządzenia, przez które ustawowo dopuszczony dostęp do lasów, pól i wód został utrudniony, za wyjątkiem typowych dla danej miejscowości płotów w obrębie użytkowania ziemi w ramach prowadzenia gospodarki rolnej i leśnej, a także płotów chroniących przed dziką zwierzyną przy urządzeniach ruchu drogowego.

(3) Użytkowanie terenu w ramach prowadzenia gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej nie jest postrzegane jako ingerencja, o ile uwzględniane są przy tym cele i zasady ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu. Jeżeli użytkowanie terenu w ramach prowadzenia gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej odpowiada wymienionym w § 1c ust. 3 wymogom, jak i regułom dobrej praktyki fachowej, wynikającym z prawa odnoszącego się do gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej i § 17 ust. 2 Federalnej Ustawy o ochronie gruntów - BBodSchG, wtedy nie jest ono z reguły sprzeczne z wymienionymi w zdaniu 1 celami i zasadami.

(4) Do ingerencji nie zalicza się ponownego podjęcia użytkowania terenu na cele prowadzenia gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej, które ograniczone zostało na pewien czas lub przerwane z powodu umownych porozumień lub uczestnictwa w programach zagospodarowania, o ile to ponowne podjęcie ma miejsce w ciągu pięciu, a w przypadku terenów leśnych – dziesięciu lat, po upływie ograniczenia zagospodarowania. Do ingerencji nie zalicza się również przedsięwzięć, mających na celu odparcie konkretnego zagrożenia powodziowego, przeprowadzonych na wałach, pasmach ochronnych wałów, zaporach wodnych, zbiornikach wodnych i retencyjnych, a także pozostałych urządzeniach przeciwpowodziowych, jak i przedsięwzięć w ramach utrzymania tych urządzeń i wód zgodnie z §§ 69, 85, 92 i 100e Saksońskiej Ustawy Wodnej - SächsWG.

§ 9

Dopuszczalność i kompensacja ingerencji

(1) Ingerencja nie może zostać dopuszczona lub dokonana jeżeli:

1. nie da się jej pogodzić z celami porządku przestrzennego,
2. nie zostaną zaniechane dające się uniknąć znaczne lub trwałe naruszenia lub
3. nieuniknione, znaczne lub trwałe naruszenia nie będą mogły zostać wyrównane w ogóle lub w ciągu odpowiedniego terminu, i o ile sprawy ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu mają pierwszeństwo przy wyważaniu wszystkich wymogów stawianych przyrodzie i krajobrazowi.

Jeżeli w konsekwencji dokonanej ingerencji dojdzie do zniszczenia biotopów, które są niezastąpione dla występujących tam dziko zwierząt i roślin z gatunków ściśle chronionych, wtedy na ingerencję zezwala się tylko w przypadku, kiedy jest ona uzasadniona przekonującymi powodami przeważającego interesu publicznego.

(2) Sprawca obowiązany jest do wyrównania w pierwszym rzędzie, nieuniknionych naruszeń poprzez działania z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu (działania wyrównawcze) lub do ich kompensacji w inny sposób (działania zastępcze). Naruszenie uważane jest za wyrównane, jeżeli po zakończeniu ingerencji nie pozostanie w budżecie przyrody żadnej szkody, a wizerunek krajobrazu będzie na nowo odtworzony bądź stosownie do reszty krajobrazu nowo ukształtowany. W inny sposób kompensacja naruszenia ma miejsce, jeżeli i na ile naruszone funkcje budżetu przyrody, zastąpione zostaną w równoważny sposób lub wizerunek krajobrazu ukształtowany zostanie na nowo i stosownie do reszty krajobrazu. Przy ustalaniu rodzaju i objętości tych działań, wymagane jest uwzględnienie programów i planów zgodnie z §§ 5 i 6.

(3) Poszukiwaną przestrzenią dla przeprowadzenia działań zastępczych są struktury przestrzenne, sporządzone dla przyrody i krajobrazu w planach regionalnych, a w przypadku dużych przedsięwzięć - regiony planowania w myśl § 9 Saksońskiej Ustawy o planowaniu krajowym - SächsLPlG, przestrzenie przyrodnicze lub saksońskie części dorzecza rzek, w których

ingerencja ma miejsce. Działania zgodnie z § 22b ust. 5 zdaniem 1, mogą zostać uznane za działania zastępcze, nawet jeżeli przeprowadzane będą poza obrębem przestrzeni poszukiwanej zgodnie ze zdaniem 1 i o ile przyczyniają się do rzeczywistej poprawy stanu przyrody i krajobrazu w myśl ust. 2.

(4) O ile ingerencja zgodnie z ust. 2 i 3 nie jest w pełni wyrównywalna lub w inny sposób możliwa do skompensowania, wtedy sprawca obowiązany jest do uiszczenia opłaty wyrównawczej. Jej obliczenie odbywa się w zależności od czasu trwania i ciężkości ingerencji, wartości lub korzyści jaką odniósł sprawca, jak i od możliwości jej wymagania od sprawcy pod względem gospodarczym, a jej ustalenie ma miejsce - stosownie do powodu - wraz z wydaniem zezwolenia na ingerencję. Opłata ta uiszczana jest na rzecz Funduszu Ochrony Przyrody (§ 47) i może być użyta jedynie na cele ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu, możliwie przy przestrzennym odniesieniu do ingerencji.

(5) Szczegóły dotyczące obliczenia i użycia opłaty wyrównawczej, jak i postępowania związanego z wniesieniem o nią, określa Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Sächsisches Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) w porozumieniu z Ministerstwem Stanu ds. Finansów (Staatsministerium der Finanzen) i Ministerstwem Stanu ds. Gospodarki i Pracy (Staatsministerium für Wirtschaft und Arbeit) poprzez rozporządzenie z mocą ustawy. Wymagane jest również uwzględnienie w tym rozporządzeniu ogólnych reguł, dotyczących treści, rodzaju i skali działań wyrównawczych i zastępczych.

§ 9a

Ekokonto

(1) Działania z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu, przeprowadzane bez zobowiązania prawnego i prowadzące do trwałej poprawy stanu przyrody i krajobrazu, mogą również zostać uznane - w całości lub częściowo - za działanie wyrównawcze i zastępcze (działanie kompensacyjne), jeżeli mieściły się w czasie przed dokonaniem ingerencji (ekokonto). Ich uznanie wymagane jest wtedy, jeżeli niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody wyraził na działanie zgodę jeszcze przed jego rozpoczęciem, a w momencie dopuszczenia ingerencji stwierdzone zostały przez Urząd ds. Ochrony Przyrody korzystne oddziaływania na przyrodę i krajobraz, natomiast powierzchnia przeznaczona pod działanie kompensacyjne została trwale zabezpieczona; w przypadku realizacji dokonywanej przez osobę trzecią, musi ona wyrazić zgodę na zaliczenie tego działania na poczet ingerencji. § 9 ust. 1 do 3 pozostają nienaruszone. O ile działanie kompensacyjne finansowane będzie z dotacji ze środków publicznych, uznanie może nastąpić tylko w wysokości własnego udziału. Roszczenie o zaliczenie może być przenoszone.

(2) Szczegóły dotyczące ekokonta, a zwłaszcza kwalifikacja powierzchni i działań do ekokonta, szczegóły dotyczące warunków uznania, postępowanie uznania i rozliczenia, jak i prowadzenie ekokont, kompetencje do prowadzenia ekokont, zabezpieczenie uznanych działań, handel

roszczeniami o zaliczenie, a także czasowe odniesienie do ingerencji, reguluje Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Sächsisches Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) poprzez rozporządzenie z mocą ustawy.

§ 9b

Kataster obszarów kompensacyjnych

(1) Ustanowione działania kompensacyjne, jak i obszary, na których przeprowadzono działania kompensacyjne, powinny zostać ujęte w katastrze (tzw. kataster obszarów kompensacyjnych). Kataster obszarów kompensacyjnych może zawierać również dane o właścicielach i użytkownikach obszarów, o przedsiębiorcach odpowiedzialnych za przeprowadzenie działań kompensacyjnych, o podstawie prawnej działania kompensacyjnego, a także o rodzaju zabezpieczenia działania kompensacyjnego. Do katastru wprowadzone mogą zostać również obszary, nadające się do przeprowadzenia na nich działań kompensacyjnych; w przypadku obszarów prywatnych, wymagane jest do tego zezwolenie ich właściciela.

(2) Szczegóły dotyczące zwłaszcza kompetencji w zakresie prowadzenia katastru, zakresu i czasu trwania obowiązku udokumentowania osiągniętych w zakresie działań kompensacyjnych sukcesów, jak i udzielania informacji zawartych w katastrze, reguluje Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) poprzez rozporządzenie z mocą ustawy.

§ 10

Ogólne postępowanie w przypadku ingerencji

(1) Ingerencje wymagają zezwolenia właściwego Urzędu ds. Ochrony Przyrody, o ile nie znajduje zastosowania § 11. Jeżeli dla dokonania ingerencji nakazane jest według innych przepisów prawnych pozyskanie urzędowej zgody lub zawiadomienie urzędu, wtedy właściwy do tego urząd obowiązany jest do wydania - wymaganych do przeprowadzenia §§ 9 i 10 – decyzji za zgodą Urzędu ds. Ochrony Przyrody tego samego szczebla administracji, o ile nie sprzeciwia się temu prawo federalne. Decyzja ta zastępuje wydawaną przez Urząd ds. Ochrony Przyrody decyzję o ingerencji. Zgoda Urzędu ds. Ochrony Przyrody uznawana jest za udzieloną, jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od momentu wpłynięcia petycji urzędu właściwego do wydania zezwolenia, nie zostanie odmówiona. W przypadku jeżeli ingerencja służy zniesieniu szkód, wywołanych niezwykle zdarzeniami, a zwłaszcza klęskami żywiołowymi, wtedy zgodnie ze zdaniem 1 właściwy urząd może zawezwać Urząd ds. Ochrony Przyrody do zadeklarowania w ciągu dwóch tygodni udzielenia zgody; w tych przypadkach zgoda uważana jest za udzieloną, jeżeli w ciągu dwóch tygodni nie zostanie odmówiona. Jeżeli zgoda nie zostanie udzielona, wtedy decyzję podejmuje następny w randze urząd w porozumieniu z Urzędem ds. Ochrony Przyrody tego samego szczebla administracyjnego.

(1a) W przypadku ingerencji, wymagających - wyłącznie według innych przepisów tej ustawy, Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz) lub przepisów wydanych na podstawie tych ustaw - decyzji urzędowej bądź zawiadomienia, właściwy tutaj Urząd ds. Ochrony Przyrody podejmuje w ciągu obowiązujących dla tego postępowania terminów, również decyzje zgodnie z § 9 ust. 1 do 4.

(2) Udzielenie zgody zgodnie z ust. 1 nie jest wymagane w przypadku decyzji podejmowanych na podstawie planu zabudowy lub w procedurze planowania stwierdzającego.

(3) Wnioskodawca obowiązany jest do przedłożenia właściwemu urzędowi w celu przygotowania decyzji, stosownych planów i opisów, które pozwolą na ocenę ingerencji, działań kompensacyjnych i stanu końcowego. W przypadku dużych bądź długotrwałych ingerencji, wymagane jest przeprowadzenie działań kompensacyjnych w odstępach przestrzennych i czasowych; do tego konieczne są odpowiednie dokumenty, uwzględniające również stopniową rekultywację lub przywracanie do ponownego użytku (plany użytkowania, rozbudowy, kształtowania i rekultywacji). Jeżeli integracją lub działaniami kompensacyjnymi dotknięte są działki gruntowe, nie znajdujące się we własności wnioskodawcy, wtedy obowiązany jest on do przedłożenia dowodu swojego uprawnienia do użytkowania.

(4) Do decyzji wymagane jest wprowadzenie zarządzeń na podstawie § 9 ust. 2 do 4 lub uznania według § 9a - jeżeli to konieczne - w formie postanowień dodatkowych. W przypadku ingerencji odbywającej się w odcinkach częściowych, zajęcie nowego odcinka terenu powinno być uzależnione od dokonanej rekultywacji lub ponownego przywrócenia do użytku odcinka poprzedniego. Urząd może zażądać, zwłaszcza w przypadku dużych i długotrwałych ingerencji, złożenia z góry stosownego zabezpieczenia, w celu zapewnienia spełnienia postanowień dodatkowych lub pozostałych zobowiązań. W odniesieniu do złożonych zabezpieczeń zastosowanie znajdują odpowiednie postanowienia Kodeksu Cywilnego (Bürgerliches Gesetzbuch).

(5) Postanowienia dodatkowe mogą zostać wydane lub zmienione również uzupełniająco, jeżeli bez powodu przez sprawcę ingerencji nie został osiągnięty zamierzany przez działania kompensacyjne na rzecz przyrody i krajobrazu sukces (§ 9 ust. 2 i 3) lub jeżeli kontynuacja zezwolonej ingerencji koniecznie tego wymaga; obrany w postanowieniach dodatkowych cel, nie może być nieproporcjonalny do wymaganego nakładu.

(6) Jeżeli ingerencja nie wymaga decyzji urzędowej lub zgłoszenia w myśl ust. 1 zdania 2 lub ust. 1a i jeżeli nie podlega ona również pod § 11, wtedy wymagane jest przedłożenie zamierzanych działań przed rozpoczęciem ich realizacji właściwemu Urzędowi ds. Ochrony Przyrody w formie nadającej się do oceny dokumentacji w celu uzyskania zezwolenia. Urząd podejmuje decyzję w ciągu dwóch miesięcy od momentu wpłynięcia wniosku. Wniosek uważany jest za załatwiony pozytywnie, jeżeli urząd nie wypowiedział się w terminie. Jeżeli ingerencja służy zniesieniu szkód, wywołanych niezwykłymi zdarzeniami, a zwłaszcza klęskami

żywiolowymi, wtedy urząd powinien podjąć decyzję w ciągu dwóch tygodni. Jeżeli chodzi o ingerencję wywołaną wykorzystaniem nieużytków lub powierzchni bliskich naturze na cele prowadzenia intensywnej gospodarki rolnej, bądź też założeniem lub znaczną zmianą szlaków narciarskich, i jeżeli przekroczone zostały wartości progowe numerów 5 lub 6 załącznika do Ustawy o ocenie oddziaływania na środowisko w Wolnym Państwie Saksonia (SächsUVP) z dnia 1 września 2003 r. (Saksoński Dziennik Ustaw i Rozporządzeń - SächsGVBl. s. 418), zmienionej ostatnio przez artykuł 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2007 r. (SächsGVBl. s. 102), w każdorazowo obowiązującej wersji, wtedy postępowanie musi odpowiadać wymogom wspomnianej wstępnie ustawy; zdania 2 do 4 nie znajdują zastosowania.

(7) Jeżeli terminy zawarte w decyzji nie zostaną dotrzymane lub pomimo wezwania i wyznaczenia stosownego terminu nie zostaną spełnione postanowienia dodatkowe, wtedy właściwy urząd obowiązany jest - zwłaszcza w przypadku wezwania dokonanego przez Urząd ds. Ochrony Przyrody – do zażądania wstrzymania prac i przywrócenia do stanu pierwotnego, jeżeli stan zgodny z prawem nie może zostać osiągnięty w inny sposób. Jeżeli stan wcześniejszy nie może zostać przywrócony w ogóle lub może zostać przywrócony jedynie przy pomocy nieproporcjonalnie dużego nakładu, wtedy wymagane jest - w celu wyrównania ingerencji w budżet przyrody i krajobrazu - zarządzenie działań kompensacyjnych (§ 9 ust. 2 i 3). § 9 ust. 4 wymaga odpowiedniego zastosowania.

(8) Ustęp 7 obowiązuje odpowiednio, jeżeli ingerencja miała miejsce bez wymaganej decyzji urzędowej lub zgłoszenia (ust. 1 i 1a), łącznie z taką zgodnie z ust. 6, lub jeżeli wykonanie zezwolonego przedsięwzięcia nie zostało rozpoczęte w ciągu dwóch lat lub zostało przerwane na dłużej niż rok. Nieistotnych prac wykonawczych nie uwzględnia się. Termin może zostać przedłużony o rok po złożeniu odpowiedniego wniosku.

(9) Urzędowe decyzje i zarządzenia obowiązują - przy zmianie właściciela lub podmiotu uprawnionego do użytkowania - również następcę prawnego. Jest on obowiązany do kontynuacji rozpoczętych działań i do tolerowania działań przeprowadzanych przez urząd, jak również do ewentualnego zwrotu kosztów.

§ 11

Postępowanie w przypadku ingerencji dokonywanych na podstawie planów specjalistycznych i przez urzędy

(1) W przypadku ingerencji dokonywanych na podstawie przewidzianych prawem publicznym planów specjalistycznych, podmiot odpowiedzialny za planowanie obowiązany jest do przedstawienia w formie map i tekstów w planie specjalistycznym lub w planie towarzyszącym pielęgnacji krajobrazu, poszczególnych działań na rzecz ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazów, koniecznych do kompensacji tych ingerencji; plan towarzyszący stanowi część składową planu specjalistycznego. Podmiot odpowiedzialny za planowanie podejmuje decyzję w

porozumieniu z Urzędem ds. Ochrony Przyrody tego samego szczebla administracyjnego, o ile nie sprzeciwia się temu prawo federalne. § 10 ust. 1 zdanie 4 do 6 i ust. 6 zdanie 5 obowiązują odpowiednio.

(2) (zniesiony)

(3) W przypadku ingerencji dokonywanych przez urzędy Wolnego Państwa, gmin i pozostałych, podlegających nadzorowi Wolnego Państwa korporacji, placówek lub fundacji prawa publicznego, których nie poprzedza żadne zezwolenie zgodne z innymi przepisami, obowiązuje odpowiednio ust. 1.

(4) Postępowanie zgodnie z ust. 1 zdaniem 2 obowiązuje odpowiednio w odniesieniu do działań urzędów, w przypadku których zgodnie z tą ustawą, Federalną Ustawą o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz) lub wydanymi na podstawie tych ustaw przepisami, wymagana jest urzędowa decyzja lub zgłoszenie, zakładając, że zgoda wydana zostanie przez urząd właściwy ds. wydawania decyzji urzędowych i przyjmowania zgłoszeń.

§ 12

Wydobywanie części składowych gleby

(1) Kto zamierza wydobywać części składowe gleby (§ 8 ust. 2 nr 1) na obszarach nie zurbanizowanych w ramach samodzielnego przedsięwzięcia, ten podlega obowiązkowi otrzymania zezwolenia Urzędu ds. Ochrony Przyrody, o ile nie jest nakazane otrzymanie zezwolenia zgodnego z innymi przepisami prawnymi.

(2) W tym postępowaniu obowiązuje odpowiednio § 10 ust. 3 do 5 i ust. 7 do 9 zakładając, że terminy wymienione w ust. 8 wynoszą każdorazowo dwa lata. Jeżeli wykonanie przedsięwzięcia nie rozpoczęło się w obrębie tego terminu lub terminu wyznaczonego przez właściwy urząd, wtedy zezwolenie wygasa, o ile nie został w odpowiednim czasie złożony uzasadniony wniosek o przedłużenie terminu.

(3) Zezwolenie nie jest wymagane w przypadku wydobywania bogactw naturalnych, które zgodnie z przepisami Federalnej Ustawy o górnictwie (Bundesberggesetz) wymaga zezwolonego planu zakładowego. O ile przez to przedsięwzięcie dotknięte mogą zostać spawy ochrony przyrody lub pielęgnacji krajobrazu, wymagane jest zawarcie porozumienia z Urzędem ds. Ochrony Przyrody.

§ 13

Urządzenia reklamowe

(1) Urządzenia reklamowe na obszarach nie zurbanizowanych są niedopuszczalne. Przepisy z zakresu prawa budowlanego, drogowego i ruchu drogowego pozostają nienaruszone.

(2) Dopuszczalne są niezakłócające wizerunku krajobrazów

1. urządzenia reklamowe w miejscu ustawienia do powierzchni wynoszącej 20 m²,

2. drogowskazy wielkości do 10 m², wskazujące drogę do położonych w wolnej naturze, reklamujących się samodzielnie gospodarstw rolnych, restauracji, celów wycieczkowych, ośrodków sportowych lub podobnych placówek,
 3. urządzenia reklamujące wystawy i targi,
 4. wskazówki dotyczące imprez na wolnych terenach krajobrazowych, np. spotkań sportowych, jeżeli po ich odbyciu zostaną one przez organizatora niezwłocznie usunięte.
- (3) Na żądanie Urzędu ds. Ochrony Przyrody, niedopuszczalne urządzenia reklamowe podlegają obowiązkowi ich niezwłocznego usunięcia.

§ 14

Obowiązek pielęgnacji

Urząd ds. Ochrony Przyrody może zobowiązać właścicieli lub podmioty uprawnione do użytkowania, które nie utrzymują działki gruntowej w stanie zgodnym z przepisami, do stosownej dla miejsca lokalizacji pielęgnacji działki gruntowej, o ile w przeciwnym razie sprawy ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu byłyby trwale naruszone i o ile pielęgnacja działki gruntowej jest stosowna i możliwa do wymagania.

Rozdział czwarty

Ochrona, pielęgnacja i rozwój określonych części przyrody i krajobrazu

§ 15

Przepisy ogólne

- (1) Części przyrody i krajobrazu mogą zostać uznane za
 1. obszar ochrony przyrody, park narodowy, rezerwat biosfery, obszar chronionego krajobrazu, park przyrody,
 2. pomnik przyrody lub chronioną część składową krajobrazu.
- (2) Uznanie to określa przedmiot i cel ochrony, wymagane dla osiągnięcia tego celu nakazy i zakazy, i powinno - o ile to konieczne - ustalać działania w zakresie pielęgnacji i rozwoju jako główne zarysy planowania pielęgnacji i rozwoju. Uznanie to może zawierać również regulacje, dotyczące wprowadzenia genetycznie zmodyfikowanych organizmów. Obszary chronione w myśl ust. 1 mogą zostać podzielone na strefy o zróżnicowanym stopniu ochrony, w zależności od każdorazowego celu ochrony; przy tym może zostać do nich włączona również konieczna dla ochrony okolica.
- (2a) Dla parków narodowych (łącznie z regionem Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii) rezerwatów biosfery i parków przyrody mogą zostać założone placówki doradcze, które omawiać będą - z administracjami lub podmiotami odpowiedzialnymi za obszary chronione - planowania, przedsięwzięcia i działania, wpływające na dane obszary. Kierownictwo tych placówek

doradczych może zostać przekazane administracjom lub podmiotom odpowiedzialnym za obszary chronione. Do placówek zgodnie ze zdaniem 1 mogą należeć: przedstawiciele korporacji terytorialnych, urzędów, których zakres zadań został dotknięty, aktywnych na miejscu związków i stowarzyszeń, a także rzeczoznawcy. Szczegóły uregulowane zostały w uznaniu za obszary chronione.

(3) Obszary ochrony przyrody, parki narodowe, rezerваты biosfery, obszary chronionego krajobrazu I pomniki przyrody, podlegają obowiązkowi znakowania. Nazwy i ich znakowanie wolno stosować jedynie w odniesieniu do obszarów i przedmiotów chronionych. Ochrona nazw obowiązuje również w odniesieniu do parków przyrody. Oznakowania i bliższe ich szczegóły ustalane są przez Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) poprzez rozporządzenie z mocą ustawy. Wraz z uznaniem zgodnie z § 15 ust. 1, gminom, których tereny mieszczą się częściowo w parku narodowym, w regionie parku narodowego, w rezerwacie biosfery lub parku przyrody, może zostać zezwolone używanie odpowiedniego znaku informacyjnego jako nieurzędowej części składowej ich nazwy. Mogą przy tym zostać uzgodnione również warunki odebrania im prawa do używania ww. znaku informacyjnego.

(4) Wymagany jest wpis obszarów chronionych w myśl ust. 1 nr 1 do rejestru (dokumentacji), prowadzonego i w razie potrzeby aktualizowanego przez Krajowy Urząd ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie). Pomniki przyrody, chronione części składowe krajobrazu, a także dodatkowo obszary chronionego krajobrazu, dokumentowane są w wyższych Urzędach ds. Ochrony Przyrody. Rejestry te oddawane są w godzinach pracy urzędów do wglądu publicznego i publikowywane w regularnych odstępach czasu.

(5) Właściciele i podmioty uprawnione do użytkowania, obowiązani są do tolerowania działań zawartych w planowaniu pielęgnacji i rozwoju, o ile użytkowanie ich działek gruntowych nie zostanie przez to naruszone w sposób nie mogący być od nich wymaganym. Przeprowadzenie danego działania może im zostać na wniosek przekazane.

(6) Urząd ds. Ochrony Przyrody może zarządzić wstrzymanie działań, które

1. przeprowadzane są przy naruszeniu właściwych postanowień zawartych w uznaniach za obszary chronione, bez wymaganej w nich decyzji urzędowej bądź zgłoszenia lub
2. na obszarach, należących do Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000”, bez wymaganej zgodnie z § 22b oceny lub przy naruszeniu § 22a ust. 4.

Może on zażądać również przywrócenia do stanu pierwotnego w myśl § 9 ust. 2 zdania 2, jeżeli stan legalny nie będzie mógł zostać przywrócony w inny sposób. O ile przywrócenie nie jest możliwe lub jest możliwe jedynie przy nieproporcjonalnie dużym nakładzie, obowiązuje odpowiednio § 9 ust. 2 zdanie 3, ust. 3 i 4. W przypadku zdania 1 nr 2 powinny zostać przewidziane działania zgodnie z § 22b ust. 5 zdaniem 1.

(7) W rozporządzeniu o obszarach chronionych może zostać ustanowione, że chodzenie lub jeżdżenie po obszarach chronionych bądź ich pojedynczych częściach, odbywa się na własną odpowiedzialność.

§ 16

Obszary ochrony przyrody

(1) Jako obszary ochrony przyrody mogą zostać ustanowione poprzez rozporządzenie z mocą ustawy takie obszary, na których wymagana jest szczególna ochrona przyrody i krajobrazu w jej całości lub w pojedynczych częściach

1. w celu zachowania, rozwoju lub przywracania biotopów lub biocenoz określonych dziko występujących gatunków zwierząt i roślin,
2. z powodów naukowych, przyrodniczo-historycznych bądź krajoznawczych lub
3. z powodu jej rzadkości, szczególnej osobliwości lub doskonałej piękności.

(2) Wszystkie działania, które mogłyby doprowadzić do zniszczenia, uszkodzenia lub zmiany obszaru chronionego bądź jego części składowych lub do jego trwałego zakłócenia, są zabronione w rozporządzeniu z mocą ustawy stosownie do jego bliższych postanowień.

(3) Rozporządzenie z mocą ustawy może zawierać również regulacje o koniecznych ograniczeniach

1. gospodarczego użytkowania, łącznie z ustwowymi obowiązkami ochrony i zagospodarowania,
2. powszechnego użytkowania wód powierzchniowych,
3. uprawnienia do wstępu na obszar lub jego pojedyncze części.

(4) Również poza obrębem obszaru chronionego mogą w pojedynczych przypadkach i w porozumieniu z właściwym urzędem specjalistycznym, zostać zabronione działania, które mogłyby oddziaływać na dany obszar i byłyby w stanie zagrozić jego zasobom.

§ 17

Parki narodowe

(1) Jako parki narodowe mogą zostać ustanowione - poprzez rozporządzenie z mocą ustawy - obszary podlegające jednolitej ochronie,

1. które są obszarami o dużych przestrzeniach i ze względu na swoją bliską naturze różnorodność, osobliwość lub piękno, posiadają szczególne znaczenie,
2. które w przeważającej części swojego obszaru spełniają warunki stawiane obszarom ochrony przyrody i
3. na których stan, nie wpłynął lub tylko w małym stopniu wpłynął człowiek, zwłaszcza poprzez zasiedlenie lub drogi komunikacyjne, lub też mogą rozwinąć się bądź zostać

rozwinęte do stanu, który zapewni możliwie nienaruszony przebieg procesów przyrodniczych w ich naturalnej dynamice.

(2) Parki narodowe mają na celu zapewnienie w przeważającej części swojego obszaru, możliwie niezakłóconego przebiegu procesów przyrodniczych w ich naturalnej dynamice. Na ile pozwala na to cel ochrony, parki narodowe powinny służyć również zapoznaniu się społeczeństwa z przyrodą, edukacji krajoznawczej i naukowej obserwacji środowiska. Nie mają one na celu żadnego gospodarczego wykorzystania dóbr natury.

(3) Wszystkie działania, które mogłyby prowadzić do zniszczenia, uszkodzenia, zmiany lub trwałego zakłócenia parku narodowego lub jego części składowych, są zabronione stosownie do postanowień rozporządzenia o obszarach chronionych. Wymagane jest przestrzeganie przepisów o środkach kierowania łącznie z regulacją dotyczącą wykonywania polowania i stanu zwierzyny dzikiej, o ile to konieczne.

(4) (zniesiony)

(5) § 16 ust. 3 i 4 obowiązują odpowiednio.

(6) W celu zarządzania i opieki nad parkami narodowymi wymagane jest utworzenie administracji parku narodowego. Państwowy zakład Staatsbetrieb Sachsenforst jest jako Urząd ds. Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii, kompetentny w sprawach regionu Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii (obszary parku narodowego i chronionego krajobrazu Saksońskiej Szwajcarii). Urząd ds. Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii podlega, o ile dopilnowuje zadań zgodnie z tą ustawą, nadzorowi specjalistycznemu najwyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody.

§ 18

Rezerwaty biosfery

(1) Jako rezerwaty biosfery mogą zostać ustanowione poprzez rozporządzenie z mocą ustawy obszary, które

1. są wieloprzestrzenne i charakterystyczne dla określonych typów krajobrazu,
2. jako krajobraz kulturowy o bogatym wyposażeniu w przyrodę, spełniają w znacznej części swojego obszaru warunki stawiane obszarowi ochrony przyrody, a w pozostałej części w przeważającym stopniu - obszarowi chronionego krajobrazu,
3. nadają się do uznania ich - zgodnie z programem „Człowiek i biosfera“ Rezolucji UNESCO nr 2.313 z dnia 23 października 1970 roku (UNESCO 1982 s. 3) – za charakterystyczne ekosystemy świata,
4. służą przede wszystkim zachowaniu, rozwojowi i odtwarzaniu krajobrazu, zdominowanego przez sprowadzone i wielostronne formy użytkowania, jak i historycznie podyktowaną na nich różnorodność biologiczną, łącznie z formami zwierzyny łownej i

- wcześniejszymi formami uprawy i hodowli, gospodarczo wykorzystywanych lub użytkowych gatunków zwierząt i roślin,
5. służą przykładnie rozwojowi i wypróbowaniu rodzajów gospodarowania, które w szczególny sposób chronią dobra natury i
 6. mogą służyć długoterminowej obserwacji środowiska, ekologicznym badaniom naukowym i wychowaniu ekologicznemu.
- (2) Rezerwaty biosfery rozwijane są - przy uwzględnieniu wyjątków, oferowanych przez wielkoprzestrzenność i zasiedlenie - poprzez strefy podstawowe, strefy pielęgnacji i strefy rozwoju i chronione podobnie jak obszary ochrony przyrody lub obszary chronionego krajobrazu.
- (3) W celu zarządzania i opieki nad rezerwatem biosfery wymagane jest utworzenie administracji rezerwatu.

§ 19

Obszary chronionego krajobrazu

- (1) Jako obszary chronionego krajobrazu mogą zostać uznane poprzez rozporządzenie z mocą ustawy takie obszary, w których wymagana jest szczególna ochrona przyrody i krajobrazu
1. w celu zachowania, rozwoju i przywracania wydajności i funkcjonalności budżetu przyrody lub zdolności do regeneracji i trwałej zdolności użytkowania dóbr natury,
 2. z powodu różnorodności, osobliwości bądź piękna lub szczególnego znaczenia kulturowo-historycznego krajobrazu lub
 3. z powodu ich szczególnego znaczenia dla wypoczynku.

Obszary chronionego krajobrazu mogą służyć również ochronie obszarów należących do sieci „Natura 2000“, jeżeli ochrona biotopów i gatunków leżąca w interesie wspólnotowym zależna jest przede wszystkim od starannego zagospodarowania lub zachowania określonej struktury krajobrazowej. W tych przypadkach do rozporządzenia mogą zostać wprowadzone, konieczne dla osiągnięcia celów zachowania zakazy, służące leżącej w interesie wspólnotowym ochronie biotopów i gatunków.

- (2) Na obszarach chronionego krajobrazu zabronione są - stosownie do rozporządzenia z mocą ustawy - wszystkie działania, które zmieniają charakter obszaru, szkodzą budżetowi przyrody, ograniczają wizerunek krajobrazu i delektowanie się przyrodą lub w inny sposób sprzeciwiają się szczególnemu celowi ochrony. Wymagane jest wyznaczenie w rozporządzeniu z mocą ustawy, części obszaru zgodnie z ust. 1 zdaniem 2 jako stref w myśl § 15 ust. 2 zdania 2. Stosownie do rozporządzenia z mocą ustawy, zabrania się tam wszystkich działań, które mogłyby znaczenie naruszyć cele służące zachowaniu w myśl § 10 ust. 1 nr 9 Federalnej Ustawy o ochronie przyrody - BNatSchG.

§ 20

Parki przyrody

- (1) Za parki przyrody mogą zostać uznane – poprzez rozporządzenie z mocą ustawy – obszary podlegające jednolitemu rozwojowi i pielęgnacji, które
1. są wielkoprzestrzenne,
 2. stanowią w przeważającej części obszary chronionego krajobrazu i obszary ochrony przyrody,
 3. nadają się – ze względu na swoje krajobrazowe uwarunkowania – w szczególny sposób do wypoczynku i w których dąży się do zrównoważonego rozwoju turystyki,
 4. zgodnie z zasadami i celami porządku przestrzennego i planowania krajobrazu, przewidziane są do wypoczynku,
 5. służą zachowaniu, rozwojowi lub przywracaniu krajobrazu, zdominowanego przez różnorodne formy użytkowania, jak i jego różnorodności gatunków i biotopów, i na których dąży się w tym celu do osiągnięcia na stałe przyjaznego dla środowiska użytkowania gruntów i
 6. nadają się szczególnie do wspierania zrównoważonego rozwoju regionalnego.
- (2) Parki przyrody powinny - zgodnie z ich opisanymi w ust. 1 celami - być planowane, strukturyzowane, uzbrajane i dalej rozwijane przy uwzględnieniu celów i zasad ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu.
- (3) W uznaniu wymagane jest wymienienie podmiotu odpowiedzialnego za park przyrody, jak i uregulowanie w ogólnym zarysie kwestii jego administracji.

§ 21

Pomniki przyrody

- (1) Poprzez rozporządzenie z mocą ustawy lub pojedyncze zarządzenie, obszary o powierzchni do 5 ha (powierzchniowe pomniki przyrody) i pojedyncze twory przyrody (twory przyrody) mogą zostać ustanowione za pomniki przyrody, jeżeli wymagana jest ich ochrona i zachowanie
1. z powodów naukowych, przyrodniczo-historycznych, krajoznawczych bądź kulturowych lub
 2. w celu zabezpieczenia biocenoz lub siedlisk określonych zwierząt i roślin lub
 3. z powodu ich rzadkości, osobliwości lub piękna.
- (2) Powierzchniowymi pomnikami przyrody mogą być zwłaszcza biotopy gatunków wymienionych w § 26 ust. 1 nr 1 do 4 i 6, jak i twory znaczące pod względem geologicznym.
- (3) Tworami przyrody mogą być zwłaszcza biotopy gatunków i wodospadów wymienionych w § 26 ust. 1 nr 5, pojedyncze wartościowe drzewa, grupy drzew i aleje, a także twory znaczące pod względem geologicznym, jak i sterczące skały i odkrywki skalne.
- (4) (zniesiony)

(5) Usuwanie pomników przyrody, jak i wszystkie działania, które mogłyby prowadzić do zniszczenia, uszkodzenia, zmiany lub trwałego zakłócenia pomnika przyrody lub otoczenia w myśl § 15 ust. 2 zdania 2, są zabronione stosownie do bliższych postanowień w rozporządzeniu z mocą ustawy lub w zarządzeniu pojedynczym.

§ 22

Chronione składniki krajobrazu

(1) Za chronione składniki krajobrazu mogą zostać ustanowione poprzez statut, takie części przyrody i krajobrazu, których szczególna ochrona wymagana jest

1. w celu zachowania, rozwoju lub przywrócenia wydajności i funkcjonalności budżetu przyrody,
2. w celu ożywienia, podziału lub pielęgnacji wizerunku miejscowości lub krajobrazu,
3. w celu zachowania lub poprawy małego klimatu,
4. w celu obrony przed szkodliwymi oddziaływaniami na dobra natury,
 - 4a. z powodu ich znaczenia jako miejsc przebywania określonych dziko występujących gatunków zwierząt i roślin lub
5. w celu utworzenia, zachowania lub rozwoju systemu połączonych biotopów.

(2) Zasięg ochrony może zostać poszerzony na cały zasób drzew znajdujących się poza obrębem lasu, żywopłoty, aleje, jednostronne rzędy drzew lub inne składniki krajobrazu należące do obszarów gminy, za wyjątkiem drzew i krzewów mieszczących się na wałach, w pasach ochronnych wałów, zaporach wodnych, zbiornikach wodnych i retencyjnych.

(3) Usuwanie chronionego składnika krajobrazu, jak i wszystkie działania, które mogą prowadzić do jego zniszczenia, uszkodzenia lub zmiany, są zabronione stosownie do bliższych postanowień zawartych w statucie. Dla chronionych składników krajobrazu, a zwłaszcza dla alei lub jednostronnych rzędów drzew, statut może przewidywać, że wyjątki dopuszczalne są tylko wtedy, jeżeli zaistniały pilne powody bezpieczeństwa ruchu drogowego i żadne inne działania w celu zwiększenia bezpieczeństwa ruchu drogowego nie mogą zostać skutecznie przeprowadzone. Zdanie 2 nie obowiązuje w odniesieniu do działań w celu zachowania lub przywrócenia chronionych składników krajobrazu w ich historycznym zasobie.

(4) W przypadku zmniejszenia zasobów poprzez działania w znaczeniu ust. 3, właściciele działek gruntowych lub sprawcy, mogą zostać w statucie zobowiązani do stosownego i mogącego być wymaganym sadzenia zastępczego lub do - łączącego się z celem - zapłacenia odszkodowania. Jeżeli działanie zgodnie z ust. 3 przedstawia sobą ingerencję w znaczeniu § 8 lub spełnia stan fakyczny zakazu w znaczeniu § 26 ust. 2, wtedy taka regulacja nie znajduje żadnego zastosowania w statucie. W tym przypadku o wymienionym w zdaniu 1 działaniu zastępczym decyduje właściwy Urząd ds. Ochrony Przyrody.

§ 22a

Ochrona Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000“

(1) Obszary o znaczeniu wspólnotowym i Europejskie obszary ochrony ptaków podlegają obowiązkowi ich uznania - odpowiednio do każdorazowych celów zachowania – jako chronionych części przyrody i krajobrazu w myśl § 15 ust. 1.

(2) Uznanie to określa cel ochrony - odpowiednio do każdorazowych celów zachowania - i wymagane odgraniczenia terenu. Powinno zostać przedstawione, czy ochronie mają podlegać priorytetowe biotopy czy priorytetowe gatunki. Poprzez stosowne nakazy i zakazy jak i działania pielęgnacyjne i rozwojowe, wymagane jest zapewnienie, że spełnione zostały wymogi art. 6 dyrektywy Rady nr 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory (Dziennik urzędowy WE nr L 206 s. 7, 1996 nr L 59 s. 63), zmienionej ostatnio przez rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1882/2003 z dnia 29 września 2003 r. (Dziennik Ustaw UE nr L 284 s. 1). Dalej idące rozporządzenia pozostają nienaruszone.

(3) Objęcie ochroną zgodnie z ust. 1 i 2 może nie dojść do skutku, o ile zapewniona jest równoważna ochrona poprzez umowne porozumienia, zgodnie z innymi przepisami prawnymi, zgodnie z przepisami administracyjnymi lub przez uprawnienie do rozporządzenia podmiotu publicznego lub podmiotu użyteczności publicznej, lub jeżeli będzie miało miejsce zabezpieczenie terenu zgodnie z ust. 6.

(4) Jeżeli obszar obwieszczony został w Monitorze Federalnym (Bundesanzeiger) lub zgodnie z ust. 6, wtedy niedopuszczalne są

1. na obszarze o znaczeniu wspólnotowym,
2. na europejskim obszarze ochrony ptaków z zastrzeżeniem szczególnych przepisów ochrony w myśl § 15 ust. 2

wszystkie przedsięwzięcia, działania, zmiany i zakłócenia, które mogłyby doprowadzić do znacznych naruszeń obszaru w jego miarodajnych dla celów zachowania składnikach. W obszarze koncertowania niedopuszczalne są działania wymienione w zdaniu 1, o ile mogą one doprowadzić do znacznych naruszeń występujących na nim priorytetowych biotopów lub priorytetowych gatunków.

(5) Dla obszarów o znaczeniu wspólnotowym i Europejskich Obszarów Specjalnej Ochrony Ptaków powinny zostać ustanowione plany zarządzania w myśl art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, o ile jest to wymagane dla przeprowadzenia celów zachowania. Plany zarządzania mogą zostać zintegrowane w całości lub częściowo w inne plany rozwoju, sporządzone dla danego obszaru; dla planów tych obowiązują odpowiednie regulacje dotyczące kompetencji i wiążącego charakteru treści planu.

(6) Obszary o znaczeniu wspólnotowym i wybrane Europejskie Obszary Specjalnej Ochrony Ptaków mogą zostać określone poprzez rozporządzenie z mocą ustawy, wydane przez wyższe

Urzędy ds. Ochrony Przyrody przy podaniu celów zachowania i objętych powiatów ziemskich, grodzkich i gmin. Rozporządzenie może zawierać działania służące celom zachowania. Rozporządzenia z mocą ustawy w myśl zdania 1, podlegają obowiązkowi obwieszczenia ich w Saksońskim Dzienniku Urzędowym (Sächsisches Amtsblatt). § 50 ust. 2 zdanie 2 i § 51 ust. 7 i 9 obowiązują odpowiednio. W przypadku obwieszczenia zastępczego w myśl § 51 ust. 9 wymagane jest wyłożenie map lub rysunków do publicznego wglądu również w Urzędach ds. Ochrony Przyrody niższego szczebla. Wraz z obwieszczeniem rozporządzenia z mocą ustawy, wybrane obszary stają się szczególnymi obszarami ochrony zgodnie z art. 1 lit. 1 Dyrektywy 92/43/EWG lub Europejskimi Obszarami Specjalnej Ochrony Ptaków w myśl art. 4 ust. 1 zdania 4 Dyrektywy Rady nr 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. o zachowaniu gatunków dziko występujących ptaków (Dziennik Urzędowy WE nr L 103 s. 1, 1996 nr L 59 s. 61), zmienionej ostatnio przez rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. (Dziennik Urzędowy UE nr L 122 s. 36). Celem objęcia ochroną jest zachowanie i przywrócenie korzystnego stanu zachowania, wymienionych w celach zachowania naturalnych typów siedlisk lub gatunków zwierząt i roślin w obszarach o znaczeniu wspólnotowym, a także gatunków ptaków i ich siedlisk w Europejskich Obszarach Specjalnej Ochrony Ptaków. Urząd ds. Ochrony Przyrody może wydać odpowiednie zarządzenia, wymagane dla przeprowadzenia celu ochrony, jeżeli realizacja działania zgodnie ze zdaniem 2 nie może zostać zapewniona w inny sposób.

§ 22b

Zgodność i niedopuszczalność projektów i planów, wyjątki

- (1) Projekty podlegają - przed ich zatwierdzeniem lub przeprowadzeniem - obowiązkowi sprawdzenia pod kątem ich zgodności z celami zachowania obszaru o znaczeniu wspólnotowym lub Europejskiego Obszaru Specjalnej Ochrony Ptaków. W przypadku obszarów chronionych w myśl § 15 ust. 1, miara dla zgodności wynika z celu ochrony i wydanych do tego przepisów.
- (2) Jeżeli sprawdzenie zgodności wykaże, że projekt może doprowadzić do znacznych naruszeń jednego z nazwanych w ust. 1 zdaniu 1 obszarów, w jego miarodajnych dla celów zachowania lub celu ochrony składnikach, wtedy jest on niedopuszczalny.
- (3) W odróżnieniu od ust. 2, projekt może zostać dopuszczony lub przeprowadzony, o ile jest on
 1. konieczny z pilnych powodów przeważającego interesu publicznego, łącznie z tymi w rodzaju socjalnym i gospodarczym i
 2. brak jest mogących być wymaganymi alternatyw dla osiągnięcia celu projektu w innym miejscu bez lub z mniejszymi naruszeniami.
- (4) Jeżeli w dotkniętym przez projekt obszarze znajdują się priorytetowe biotopy lub priorytetowe gatunki, wtedy jako przekonujące powody przeważającego interesu publicznego mogą obowiązywać tylko takie, które wiążą się ze zdrowiem człowieka, publicznym bezpieczeństwem, łącznie z obroną kraju i ochroną ludności cywilnej, lub miarodajnym

korzystnym oddziaływaniem projektu na środowisko. Pozostałe powody w myśl ust. 3 nr 1 mogą zostać uwzględnione tylko wtedy, jeżeli właściwy urząd lub placówka zasięgnęła - poprzez najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody i poprzez Federalne Ministerstwo ds. Środowiska, Ochrony Przyrody i Bezpieczeństwa Nuklearnego (Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz und Reaktorsicherheit) - stanowiska Komisji.

(5) Jeżeli projekt zgodnie z ust. 3, jak również w powiązaniu z ust. 4 powinien zostać dopuszczony lub przeprowadzony, wtedy wymagane jest zaplanowanie działań, koniecznych dla zabezpieczenia współzależności Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000“. Właściwy urząd lub placówka obowiązana jest do przekazania Komisji - poprzez najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody i Federalne Ministerstwo ds. Środowiska, Ochrony Przyrody i Bezpieczeństwa Nuklearnego (Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz und Reaktorsicherheit) - informacji o podjętych działaniach.

(6) W odniesieniu do chronionych części przyrody i krajobrazu i chronionych biotopów w myśl § 26, ustępy 1 do 5 stosowane są jedynie tak dalece, na ile przepisy o ochronie, łącznie z przepisami o wyjątkach i zwolnieniach, nie zawierają żadnych surowszych regulacji w odniesieniu do dopuszczenia projektów i planów. Obowiązki dotyczące dopuszczenia do udziału i poinformowania Komisji zgodnie z ust. 4 zdaniem 2 i ust. 5 zdaniem 2 pozostają nienaruszone. W przypadku ingerencji w przyrodę i krajobraz regulacje §§ 8 do 12 pozostają nienaruszone.

(7) Jeżeli dla dopuszczenia projektu przewidziane zostało – zgodnie z innymi przepisami prawnymi –postępowanie w sprawie o dopuszczenie, łącznie z postępowaniem w sprawie o złożenie zawiadomienia, wtedy właściwy tutaj urząd, kompetentny jest również w sprawach oceny zgodnie z ust. 1 do 5. § 10 ust. 1 do 3 i ust. 7 do 9 obowiązują odpowiednio. W przypadku projektów przeprowadzanych przez urzędy, dla których nie jest przewidziane żadne postępowanie w sprawie o dopuszczenie, łącznie z postępowaniem w sprawie o złożenie zawiadomienia, obowiązuje odpowiednio § 11.

(8) Wymagane jest odpowiednie zastosowanie ustępów 1 do 6 w odniesieniu do planów – a w przypadku planów porządku przestrzennego w myśl § 3 nr 7 Ustawy o porządku przestrzennym (Raumordnungsgesetz – ROG) z dnia 18 sierpnia 1997 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 2081, 2102), zmienionej ostatnio przez art. 3 Ustawy z dnia 15 grudnia 1997 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 2902, 2903), za wyjątkiem ust. 1 zdania 1. § 6 ust. 3 zdanie 2 i 3 Saksońskiej Ustawy o planowaniu krajowym (SächsLPlIG) pozostają nienaruszone. Podmiotem odpowiedzialnym za przeprowadzenie oceny oddziaływania jest placówka sporządzająca plan.

§ 22c

Transgraniczna ocena oddziaływania

(1) § 22b obowiązuje również w odniesieniu do projektów i planów, które oddziałują na obszar należący do Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000”, mieszczący się na terenie innego kraju związkowego lub innego kraju członkowskiego Unii Europejskiej.

(2) W przypadku oddziaływań na inny kraj związkowy do udziału dopuszczane są możliwie wcześnie kompetentne tam urzędy. Ustanowienie działań kompensacyjnych odbywa się w porozumieniu z właściwym urzędem dopuszczonego do udziału kraju związkowego. Dla przedstawienia zajmowanego stanowiska i wyjaśnień, może zostać wyznaczony odpowiedni termin.

(3) W przypadku oddziaływań na inny kraj członkowski Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio - w odniesieniu do postępowania w sprawie o dopuszczenie do udziału - regulacje §§ 8 i 9 Ustawy o ocenie oddziaływania na środowisko (UVPG) w wersji obwieszczenia z dnia 5 września 2001 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. s. 2350), zmienionej ostatnio przez art. 2 Ustawy z dnia 18 czerwca 2002 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 1914,1921).

Rozdział piąty:

Ochrona i pielęgnacja dziko występujących gatunków zwierząt i roślin i ich przestrzeni życiowych (ochrona biotopów i gatunków)

§ 23

Zadania

Przepisy niniejszego rozdziału służą - w uzupełnieniu przepisów prawnych o ochronie gatunków na szczeblu federalnym, jak i Unii Europejskiej - ochronie i pielęgnacji dziko występujących gatunków zwierząt i roślin w ich naturalnie i historycznie uwarunkowanej różnorodności. Ochrona gatunków obejmuje

1. ochronę zwierząt i roślin, jak i ich biocenoz przed naruszeniami dokonanymi przez człowieka,
2. ochronę, pielęgnację, rozwój i przywracanie biotopów dziko występujących gatunków zwierząt i roślin, a także zapewnienie ich pozostałych warunków życia,
3. osiedlanie zwierząt i roślin - wypartych gatunków dziko występujących - w odpowiednich do tego biotopach w obrębie ich naturalnego obszaru rozprzestrzeniania się.

§ 24

Programy ochrony gatunków

(1) W celu przygotowania, przeprowadzenia i nadzoru działań, służących ochronie, pielęgnacji i rozwojowi zasobów dziko występujących gatunków zwierząt i roślin, w ich występowaniu i różnorodności gatunkowej, opracowywane są przez Krajowy Urząd ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie) programy ochrony gatunków.

(2) Programy te zawierają zwłaszcza

1. dziko występujące gatunki zwierząt i roślin, jak i ich istotne biocenozy i przestrzenie życiowe, łącznie z ich zmianami, o ile posiadają znaczenie dla ochrony gatunków,
2. zagrożone w swoich zasobach gatunki i biocenozy, przy przedstawieniu istotnych powodów zagrożenia, przy czym wymagane jest szczególne uwydatnienie gatunków zagrożonych wymarciem,
3. propozycje i wskazówki w odniesieniu do działań służących ochronie i nadzorowi, jak i wspieraniu rozwoju zasobów gatunków narażonych na niebezpieczeństwo i zagrożonych, łącznie z koniecznym nabyciem gruntu.

§ 25

Ochrona dziko występujących gatunków zwierząt i roślin

(1) Zabrania się

1. wrywania i uszkodzania dziko występujących roślin bez rozsądnego powodu,
2. niepokojenia, łapania, kaleczenia lub zabijania dziko występujących zwierząt bez rozsądnego powodu,
3. bez rozsądnego powodu naruszania lub niszczenia siedlisk dziko występujących zwierząt i roślin,
4. osiedlania w wolnej naturze
 - a) zwierząt i
 - b) roślin obcych dla obszaru, lubporzucania zwierząt obcych dla obszaru,
5. obcinania, wycinania lub niszczenia w inny sposób, krzaków, żywopłotów, drzew, zasobów szuwarów trzcinowych lub podobnych porostów w okresie od 1 marca do 30 września; za wyjątkiem prawidłowo prowadzonej gospodarki leśnej,
6. spalania lub uszkodzania w inny trwały sposób roślinności naziemnej na łąkach, miedzach, skarpach, granicach dróg i powierzchniach niezagospodarowanych,
7. likwidowania drzew lub skał z gniazdami, miejsc budowania gniazd, wylęgania i zamieszkiwania przez dziko występujące gatunki zwierząt i roślin, bądź karczowania takich drzew; za wyjątkiem wycięcia odbywającego się w ramach prawidłowego

prowadzenia gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej, chyba że należą do nich znane lub rozpoznawalne siedliska ściśle chronionych gatunków zwierząt.

(2) Ustęp 1 nie obowiązuje - bez szkody dla pozostałych przepisów prawnych - dla ustawowo dopuszczalnych i urzędowo zarządzonych lub dopuszczonych działań, jak i działań związanych z utrzymaniem, przeprowadzanych na urządzeniach technicznych publicznej gospodarki wodnej, które nie mogą zostać przeprowadzone w innym czasie lub w inny sposób z tym samym wynikiem. Ustęp 1 nr 4 nie obowiązuje w odniesieniu do

1. uprawy roślin w ramach zgodnego z przepisami prowadzenia gospodarki rolnej i rybackiej,
2. wprowadzania zwierząt
 - a) z gatunków nieobcych dla obszaru lub
 - b) z gatunków obcych dla obszaru, o ile u podstaw tego wprowadzenia leży zgodne z prawem ochrony roślin zezwolenie, w przypadku którego uwzględnione zostały kwestie ochrony gatunków,dla celów ochrony roślin,
3. osiedlania zwierząt z gatunków nieobcych obszarowi, podlegających prawu łowieckiemu i rybackiemu,
4. wprowadzaniu zwierząt w gospodarce stawami w ramach dobrej praktyki fachowej.

(2a) Urząd ds. Ochrony Przyrody może dopuścić w drodze wyjątku do odstąpienia od zakazów ustępu 1, w przypadkach pojedynczych lub ogólnie w przypadkach podobnych, jeżeli nie sprzeciwiają się temu interesy publiczne i działania nie naruszają kwestii ochrony gatunków. W przypadku ustępu 1 nr 4 wyjątki nie są dopuszczane, jeżeli nie można wykluczyć zagrożenia sfalszowania świata zwierząt i roślin w krajach członkowskich Unii Europejskiej lub zagrożenia zasobów bądź rozprzestrzeniania się dziko występujących zwierząt i roślin w krajach członkowskich Unii Europejskiej lub populacji tych gatunków.

(3) Zezwala się na zbieranie dziko rosnących kwiatów, traw, paproci i gałęzi poza obrębem lasu w miejscach, nie podlegających zakazowi wstępu, na potrzeby własne (np. bukiet kwiatów). To samo obowiązuje w odniesieniu do grzybów, ziół, mchów, jagód i innych dziko występujących owoców lasu. Wymagane jest aby zbieranie to odbywało się pod względem gatunku i ilości w sposób staranny i oszczędny. Postanowienia o szczególnie chronionych roślinach i częściach roślin pozostają nienaruszone.

(4) Zbieranie wymienionych w ustępie 3 roślin i części roślin na cele działalności gospodarczej jest zabronione. Nie dotyczy to działań z zakresu prowadzonej zgodnie z przepisami gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej. Urząd ds. Ochrony Przyrody może dopuścić do wyjątków - z zastrzeżeniem rozporządzenia z mocą ustawy zgodnie z § 28 zdaniem 1 nr 4 - jeżeli właściciel działki gruntowej lub podmiot upoważniony do jej użytkowania wyrazili zgodę i wykluczyć można znaczne naruszenie naturalnych zasobów i występowania, jak i budżetu przyrody.

(5) Urząd ds. Ochrony Przyrody może ustanowić - poprzez rozporządzenie z mocą ustawy lub zarządzenie pojedyncze - w odniesieniu do miejsc życia określonych gatunków, a zwłaszcza ich siedlisk, wylęgowisk i miejsc zamieszkiwania, czasowo ograniczone szczególne działania ochronne. Wymagane jest podanie przy tym zakresu obowiązywania, czasu trwania obowiązywania, przedmiotu chronionego, celu ochrony i wymaganych nakazów i zakazów. Ochroną miejsc zamieszkiwanych przez zagrożone w swoich zasobach i ściśle chronione gatunki kręgowców, może zostać objęte również otoczenie wielkości do 500 m odległości od nich, po to by zaoszczędzić miejscom zamieszkiwanym niepokojenia i zakłóceń. Mogą przy tym zostać ustanowione - o ile to konieczne - różnego rodzaju zakazy na czas wylęgania i odchowu i na pozostały czas. Działania ochronne w odniesieniu do miejsc przebywania - zagrożonych w swoich zasobach lub ściśle chronionych gatunków - przeprowadzane w obrębie urządzeń budowlanych są o tyle dopuszczalne, o ile mogą być od ich właścicieli wymagane.

§ 26

Ochrona określonych biotopów

(1) Również bez rozporządzenia z mocą ustawy lub zarządzenia pojedynczego, jak i bez wpisu do rejestru, pod szczególną ochroną znajdują się następujące biotopy:

1. torfowiksa, bagna, szuwary trzcinowe, bogate w turzycę i sity łąki wilgotne, lasy bagienne, błotniste i łąkowe,
2. obręby źródeł, naturalne lub bliskie naturze obręby płynących i stojących wód śródlądowych, łącznie z ich brzegami i należącą do nich, jak i towarzyszącą im naturalną lub bliską naturze roślinnością, a także ich naturalnymi lub bliskim naturze obrębami wypłylenia, starorzeczami i obrębem regularnie zalewanym,
3. suche i półsuche trawniki, jałowe łąki świeże i górskie, trawniki o przewadze bliźniczki psiej trawki, trawniki o wysokiej zawartości metali ciężkich, pola jałowca, janowca i krzewinki,
4. zarośla i bliskie naturze lasy, mieszczące się w suchych i ciepłych miejscach lokalizacji, łącznie z ich rosnącymi na skraju bylinami, bogatymi w dziuple wyspami starodrzewia i bogatymi w dziuple pojedynczymi drzewami, lasami jarowymi i lasami na zboczach sypanych,
5. otwarte twory skalne, otwarte naturalne hałdy blokowe, sypane i zwirowe, korytarze skał serpentynitowych, otwarte wydmy śródlądowe, ściany z gliny i lessowe,
6. ekspansywne sady owocowe, sztolnie byłych kopalni, jak i znajdujące się na terenie wolnych krajobrazów, grzbiety skalne, wąwozy i mury suche.

(2) Wszystkie działania, które mogłyby doprowadzić do zniszczenia lub innych znacznych lub trwałych naruszeń szczególnie chronionych biotopów są zabronione. Zabrania się zwłaszcza:

1. zmiany dotychczasowego użytku lub zagospodarowania biotopów chronionych ustawowo,
2. wprowadzania substancji, mogących wywołać naruszenia w myśl zdania 1.

Zakazy te nie obowiązują, o ile działania dotyczą tylko gatunków inwazyjnych.

(3) Nienaruszona pozostaje dopuszczalność wspinaczki skalnej na szczyty wspinaczkowe w saksońskich górach Elbsandsteingebirge (Piaskowcowe Góry Łabskie), Zittauergebirge (Góry Żytawskie), Erzgebirge (Rudawy) i obszar chroniony (Steinicht), w dotychczasowym rodzaju i w dotychczasowej skali. Nie dotyczy to wspinaczki na ścianach masywnych i o ile sprzeciwiają się temu przepisy ustawowe lub ustanowienia w rozporządzeniach z mocą ustawy lub zarządzenia pojedyncze. Jako szczyty wspinaczkowe uważane są skały wolnostojące o conajmniej 10 m wysokości, które można osiągnąć tylko przez wspinaczkę, najście lub skok z sąsiednich tworów skalnych.

(4) Wyjątki mogą zostać dopuszczone przez Urząd ds. Ochrony Przyrody, jeżeli naruszenia będą mogły zostać wyrównane lub jeżeli działania te są konieczne z przeważających powodów dobra ogólnego. W ostatnim przypadku wymagane jest jednoczesne zarządzenie działań kompensacyjnych w myśl § 9 ust. 2 i 3. Zakazy ustępu 2 nie obowiązują z zastrzeżeniem regulacji w § 22b w przypadku, kiedy podczas ograniczenia zagospodarowania w myśl § 2a ust. 1, powstał szczególnie chroniony biotop, o ile ponowne podjęcie pierwotnego użytkowania nastąpi w ciągu pięciu, a w przypadku terenów leśnych – w ciągu dziesięciu lat po zakończeniu ograniczenia zagospodarowania lub na urządzeniach technicznych publicznej gospodarki wodnej powstał szczególnie chroniony biotop. Jeżeli działania w myśl ustępu 2 zostaną rozpoczęte lub przeprowadzone bez wymaganej w zdaniu 1 zgody, wtedy może zostać zarządzone ich zawieszenie. Przywrócenie do stanu pierwotnego może być wymagane, jeżeli stan zgodny z prawem nie będzie mógł zostać przywrócony w inny sposób. Jeżeli przywrócenie nie jest możliwe lub jest możliwe tylko przy nieproporcjonalnie dużych nakładach, obowiązuje odpowiednio zdanie 2.

(5) Wyjątek zastąpiony będzie przez zezwolenie zgodne z innymi przepisami i równocześnie wymagane. Zezwolenie może zostać udzielone jedynie wtedy, jeżeli spełnione zostały uwarunkowania z ustępu 4 i właściwy Urząd ds. Ochrony Przyrody wyraził swoją zgodę. Zgoda Urzędu ds. Ochrony Przyrody uważana jest za udzieloną, jeżeli nie zostanie ona odmówiona w ciągu dwóch miesięcy po wpłynięciu petycji od urzędu właściwego do wydania zezwolenia. W przypadku działań natychmiastowego zniesienia szkody po mającej miejsce klęsce żywiołowej obowiązuje odpowiednio § 10 ust. 1 zdanie 5 i 6.

(6) Urzędy ds. Ochrony Przyrody prowadzą rejestry znanych im i szczególnie chronionych biotopów. O wpisie do nich informowane są pisemnie gminy, właściciele działek gruntowych i - jeżeli są znane – pozostałe podmioty uprawnione do użytku, przy wskazaniu zakazów ustępu 2.

W przypadku, kiedy dotyczy to więcej niż pięciu podmiotów, może mieć w gminie miejsce publiczne obwieszczenie. § 15 ust. 4 zdanie 3 obowiązuje odpowiednio.

§ 27

Ogród zoologiczny

Ogród zoologiczny to w myśl ustawy stała placówka, w której trzymane są żywe zwierzęta dziko występujących gatunków w celu ich wystawiania na pokaz podczas okresu czasu, wynoszącego przynajmniej 7 dni w roku. Ogrodami zoologicznymi w myśl zdania 1 nie są:

1. cyrki,
2. sklepy zoologiczne i
3. wybiegi dla nie więcej niż pięciu gatunków zwierzyny racicowej, rodzimej w obszarze obowiązywania Federalnej Ustawy Łowieckiej (Bundesjagdgesetz) w wersji obwieszczenia z dnia 29 września 1976 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 2849), ostatnio zmienionej przez art. 168 Rozporządzenia z dnia 25 listopada 2003 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 2304, 2323), w każdorazowo obowiązującej wersji,
4. placówki, w których trzymany jest nie więcej niż pięć zwierząt z innych dziko występujących gatunków.

§ 27a

Obowiązki prowadzącego

(1) Ogrody zoologiczne podlegają - zgodnie z art. 3 Dyrektywy Rady nr 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych (Dziennik Urzędowy WE - ABl. EG - nr L 94 s. 24) - obowiązkowi ich zakładania i prowadzenia w taki sposób, ażeby:

1. warunki trzymania odpowiadały ciągle wysokim wymogom, dostosowanym do zapotrzebowań biologicznych i zapotrzebowań w zakresie zachowania każdego gatunku, a zwłaszcza przez
 - a) stosowne dla tych potrzeb ukształtowanie wybiegów, odpowiadające gatunkowi i zachowaniu pod względem położenia, wielkości, kształtu i wyposażenia wewnętrznego,
 - b) stworzenie programu na rzecz medyczno-weterynaryjnego zapobiegania chorobom, opieki i leczenia, a także odżywiania,
2. zapobiegać ucieczkom zwierząt, po to by uniknąć możliwego ekologicznego zagrożenia gatunków rodzimych,
3. zapobiegać wprowadzaniu organizmów szkodliwych i

4. wspierać świadomość i zrozumienie społeczeństwa w odniesieniu do zachowania różnorodności biologicznej, zwłaszcza poprzez informacje dotyczące wystawianych na pokaz gatunków i ich naturalnych przestrzeni życiowych.
- (2) Obowiązane są one również do brania udziału - stosownie do swoich zdolności i możliwości – w przynajmniej jednym z następujących działań:
1. w badaniach naukowych, przyczyniających się do zachowania gatunków, łącznie z wymianą informacji o trzymaniu gatunków lub
 2. w odchowie w niewoli, odnowieniu zasobów i ponownego rozpowszechnienia gatunków w ich naturalnej przestrzeni życiowej lub
 3. w kształceniu pod kątem biegłości i wiedzy z zakresu specyfiki zachowania.
- (3) Prowadzą rejestr o zasobach zwierząt, w formie każdorazowo dostosowanej do odnotowanych w rejestrze gatunków. Wymagana jest ciągła aktualizacja rejestru zgodnie z najnowszym stanem wiedzy.

§ 27b

Zezwolenie na prowadzenie i zamknięcie ogrodów zoologicznych, uprawnienia do wydawania zarządzeń

- (1) Założenie, istotna zmiana i prowadzenie ogrodów zoologicznych wymagają zezwolenia. Zezwolenie to może zostać wydane - bez szkody dla postanowień z zakresu prawa ochrony zwierząt i epidemii chorób wśród zwierząt, tylko w przypadku jeżeli
1. zapewnione jest zachowanie obowiązków prowadzącego w myśl § 27a,
 2. przedłożone zostały wymagane - zgodnie z piątym rozdziałem Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody - dowody,
 3. nie zostały przedłożone żadne fakty, z których wynikałyby wątpliwości w stosunku do wiarygodności prowadzącego, jak również do odpowiedzialnych za kierownictwo ogrodem zoologicznym osób,
 4. nie sprzeciwiają się temu żadne inne publiczno-prawne przepisy, dotyczące zakładania i prowadzenia ogrodów zoologicznych.

Zezwolenie zgodnie ze zdaniem 1 zawiera w sobie zgodę według § 11 ust. 1 nr 2a Ustawy o ochronie zwierząt (Tierschutzgesetz) w wersji obwieszczenia z dnia 25 maja 1998 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 1105, 1818), zmienionej ostatnio przez art. 153 Rozporządzenia z dnia 25 listopada 2003 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 2304, 2322), w każdorazowo obowiązującej wersji, o ile zezwolenie zostanie wydane w porozumieniu z właściwym Urzędem ds. Ochrony Zwierząt.

- (2) W zezwoleniu wymagane jest ustanowienie obowiązków prowadzącego zawartych w § 27a w odniesieniu do pojedynczych przypadków. Zezwolenie może zostać poszerzone o dodatkowe

postanowienia. Może ono zostać w późniejszym terminie zmienione, po to by dopasować wymogi w odniesieniu do hodowli zwierząt w ogrodach zoologicznych do obecnego stanu nauki.

(3) Przestrzeganie zezwolenia wymaga nadzoru i zabezpieczenia poprzez dokonywanie regularnych inspekcji. Istnieje obowiązek udzielenia Urzędowi ds. Ochrony Przyrody i podmiotom przez nie zleconym, wszystkich koniecznych informacji, jak i przedłożenia im dokumentacji. § 54 obowiązuje odpowiednio.

(4) Jeżeli ogrody zoologiczne, które zgodnie z ust. 1 wymagają zezwolenia, zakładane są, znacznie zmieniane lub prowadzone bez lub w sprzeczności z zezwoleniem, wtedy Urząd ds. Ochrony Przyrody wydaje konieczne zarządzenia, łącznie ze wstępnym zamknięciem ogrodu zoologicznego lub pojedynczych jego części dla społeczeństwa - w celu zapewnienia zachowania przepisów ustawowych - w obrębie odpowiedniego terminu, który nie może przekraczać dwóch lat. Odwołuje on zezwolenie w całości lub częściowo i nakazuje zamknięcie ogrodu zoologicznego lub poszczególnych jego części, jeżeli podmiot go prowadzący nie dostosował się do zarządzenia zgodnie ze zdaniem 1 w ciągu ustawowego terminu.

(5) W przypadku zamknięcia ogrodu zoologicznego, podmiot go prowadzący obowiązany jest do właściwego i odpowiadającego wymogom ochrony zwierząt i gatunków, traktowania i ulokowania dotkniętych zamknięciem zwierząt. Urząd ds. Ochrony Przyrody może wydać - w celu przeprowadzenia postanowień zdania 1 - odpowiednie zarządzenia.

(6) Wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody jest w odniesieniu do ogrodów zoologicznych i zwierzyńców, właściwym urzędem na szczeblu kraju związkowego w myśl § 4 ust. 1 nr 20 lit. a zdania 2 Ustawy o podatku obrotowym (UstG) w wersji obwieszczenia z dnia 9 czerwca 1999 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 1270), ostatnio zmienionej przez art. 14 ustawy z dnia 29 grudnia 2003 r. (Federalny Dziennik Ustaw - BGBl. I s. 3076, 3086), w każdorazowo obowiązującej wersji.

§ 27c

(zniesiony)

§ 28

Upoważnienia

Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) upoważnione jest do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy w sprawie:

1. regulacji zgodnie z § 52 ust. 4 do 7, 9 BNatSchG (Federalna Ustawa o Ochronie Przyrody),
2. specjalnej ochrony dalszych dziko występujących rodzimych gatunków zwierząt i roślin, a zwłaszcza gatunków wymienionych w załączniku V Dyrektywy 92/43/EWG, również poza obrębem Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody i wydanych na jej podstawie

rozporządzeń z zakresu prawa ochrony gatunków, o ile jest to konieczne w Wolnym Państwie Saksonia z powodu zagrożenia zasobów poprzez ludzką ingerencję lub zabezpieczenia celów wymienionych w art. 14 ust. 1 Dyrektywy 92/43/EWG, i o ile nie podlegają one prawu łowieckiemu zgodnie z § 2 ust. 1 Federalnej Ustawy Łowieckiej (Bundesjagdgesetz),

3. obrączkowania lub innego znakowania żyjących na wolności dziko występujących zwierząt dla celów naukowych, łącznie z koniecznymi wymogami związanymi z pozwoleniem i zezwoleniem, bliższymi postanowieniami dotyczącymi kręgu osób prywatnych i grup osób upoważnionych do obrączkowania, koniecznej wiedzy fachowej osób obrączkujących, metodach znakowania i ewentualnych zwrotach nakładów; przepisy z zakresu prawa łowieckiego i rybackiego pozostają nienaruszone,
4. zbierania, obróbki i przeróbki - w ramach działalności gospodarczej - dziko występujących zwierząt i roślin,
5. osiedlania zwierząt i roślin z gatunków obcych dla obszaru, porzucania obcych dla obszaru zwierząt lub działań w zakresie ochrony świata zwierząt lub roślin przed sfalszowaniem, łącznie z koniecznymi zakazami dotyczącymi hodowli i trzymania; przepisy z zakresu prawa łowieckiego i rybackiego pozostają nienaruszone,
6. całkowitego lub częściowego zwolnienia ogrodów zoologicznych z wymogów § 27a i z wymogu zezwolenia zgodnie z § 27b, jeżeli ze względu na ich nieznaczną wielkość lub wystawiane w nich gatunki zwierząt, nie zostanie zagrożone urzeczywistnienie celów Dyrektywy 1999/22/WE,
7. bliższych postanowień, dotyczących sposobu prowadzenia rejestru zgodnie z § 27a ust. 3 i wewnątrzzakładowej odpowiedzialności za prowadzenie rejestru.

Udzielone Rządowi Państwa - przez § 43 ust. 8 zdanie 4 Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody – BNatSchG - upoważnienie do wydania rozporządzenia z mocą ustawy, zostaje przekazane na podstawie § 43 ust. 8 zdania 5 Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody - BNatSchG, Ministerstwu Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft).

Rozdział szósty:

Wypoczynek na łonie natury i krajobrazu

§ 29

Prawo do delektowania się przyrodą i do wypoczynku

(1) Każdy ma prawo do wypoczynku na łonie krajobrazów i do delektowania się pięknem przyrody, stosownie do podanych poniżej przepisów. Dalej idące prawa - opierające się na innych przepisach - pozostają nienaruszone.

(2) Prawo do wypoczynku posiada swoje ograniczenia w ustawach ogólnych, interesach ogółu i w prawach osób trzecich (powszechna zgodność). Zaliczana jest do tego zwłaszcza: ochrona przyrody i upraw, prawidłowe prowadzenie gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej, a także zgodne z prawem budowlanym - użytkowanie działek gruntowych, jak i ochrona gleb i wód.

(3) Z prawa do wypoczynku korzysta się na własną odpowiedzialność.

§ 30

Wstęp na wolne tereny krajobrazowe

(1) Wszyscy mają prawo do bezpłatnego wstępu na wolne tereny krajobrazowe na własną odpowiedzialność w celu wypoczynku. Wstęp na użytki rolne zabroniony jest w okresie czasu użytkowania; jako czas użytkowania uważany jest okres pomiędzy wysiewem lub uprawą a zbiorem plonów, w przypadku użytków zielonych - czas porostu i wypasienia. W odniesieniu do upraw specjalnych, a zwłaszcza terenów służących pod ogrodnictwo, sadownictwo i uprawę winorośli, wstęp na nie dozwolony jest przez cały rok tylko na przewidzianych do tego drogach.

(2) Pod pojęciem wstępu rozumiana jest także jazda na nartach i sankach (bez silnika), zabawa i podobne zajęcia na wolnych terenach krajobrazowych, na przeznaczonych do tego drogach – jazda na rowerze bez silnika i jazda na wózkach inwalidzkich. Zabrania się zakłócania spokoju i przeszkadzania pieszym.

(3) Przepisy dotyczące wstępu do lasu, ogólnego korzystania z wód i dróg publicznych, jak i regulacje z zakresu prawa ruchu drogowego, rybackiego i łowieckiego pozostają nienaruszone.

§ 31

Bariery prawa wstępu

(1) Prawo wstępu nie obejmuje jeżdżenia pojazdami samochodowymi, obozowania w namiotach, a także stawiania i odstawiania pojazdów.

(2) Na jazdę konną i jazdę pojazdami zaprzężonymi zezwala się tylko na stosownych do tego drogach i szczególnie wyznaczonych obszarach. Zabrania się korzystania z oznaczonych dróg wędrownych, ścieżek sportowych i edukacyjnych, a także wyznaczonych do wypoczynku społeczeństwa placów zabaw i łączek do leżakowania, jeżeli nie jest to wyraźnie zezwolone poprzez odpowiednie szyldy i oznakowania. Gminy powinny wyznaczyć - w porozumieniu z niższym Urzędem ds. Ochrony Przyrody - na terenie regionu Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii lub rezerwatu biosfery, stosowne drogi i powierzchnie (sieć dróg do jazdy konnej), przy szczególnym uwzględnieniu celu ochrony z wymienioną w § 17 ust. 6 lub § 18 ust. 3 administracją; w przypadku gruntów prywatnych, wyznaczenie to wymaga zgody właściciela gruntu.

(3) Na imprezy organizowane tj. wędrowki zbiorowe, zezwala się tylko na drogach publicznych. Imprezy z zakresu sportu motorowego mogą zostać zezwolone, jeżeli nie sprzeciwiają się im

żadne kwestie z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu lub inne kwestie publiczne lub prywatne.

(4) Urząd ds. Ochrony Przyrody może - poprzez rozporządzenie z mocą ustawy lub zarządzenie pojedyncze - ograniczyć lub znieść prawo do wstępu z powodów ochrony przyrody, ochrony pól, w celu przeprowadzenia robót pielęgnacyjnych bądź regulacji ruchu wypoczynkowego lub też z innych naglących powodów. Zarządzenie pojedyncze może zostać obwieszczony przez zamknięcie w myśl § 32 ust. 2.

§ 32

Dopuszczalność zamknięć

(1) Właścicielowi działki gruntowej lub osobie upoważnionej do jej użytkowania, wolno zabronić wstępu na wolne tereny krajobrazowe poprzez ich zamknięcie zgodnie z ust. 2, tylko jeżeli i o ile:

1. w przypadku zabudowanej budynkiem mieszkalnym działki gruntowej chodzi o zakres mieszkalny i łączące się z nim przestrzenie i rzeczowo zabudowane lub niezabudowane części działki gruntowej; to samo dotyczy działek gruntowych wykorzystywanych pod działalność gospodarczą,
2. należy się obawiać uszkodzenia działki gruntowej lub jej zanieczyszczenia bądź szkody wyrządzonej uprawom rolnym w istotnej mierze,
3. zamknięcia wymagają działania z zakresu prowadzenia gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej, polowania lub dopuszczalne imprezy sportowe, jak i inne naglące powody.

(2) Wymagane jest dokonywanie zamknięcia poprzez odgródzenie terenu, inne wyraźnie rozpoznawalne przeszkody lub szyldy.

(3) Jeżeli dokonanie zamknięcia wolnego terenu krajobrazowego wymaga zezwolenia urzędowego zgodnie z innymi przepisami prawnymi, wtedy wydawane jest ono w porozumieniu z Urzędem ds. Ochrony Przyrody, jeżeli nie sprzeciwia się temu prawo federalne. W pozostałych przypadkach, zamknięcie wolnego terenu krajobrazowego wymaga zezwolenia Urzędu ds. Ochrony Przyrody, którego wolno udzielić jedynie z powodów wymienionych w ust. 1. Nie podlegają temu zamknięcia intensywnie wykorzystywanych obszarów gospodarstw rolnych, ogrodzenia pastwisk i ogrodzenia dla zwierzyny w lesie. Urząd ds. Ochrony Przyrody może nakazać zamknięcie z powodów wiążących się z ochroną przyrody i pielęgnacją krajobrazu.

(4) Urząd ds. Ochrony Przyrody może zarządzić zniesienie zamknięcia dokonanego niezgodnie z prawem, o ile urzędem właściwym nie jest urząd w myśl ustępu 3 zdania 1.

§ 33

Przejścia

Urząd ds. Ochrony Przyrody może zarządzić na nieruchomości gruntowej, na którą zgodnie z istniejącymi przepisami wstęp jest wzbroniony, sporządzenie przejścia dla ogółu, jeżeli inne części wolnego terenu krajobrazowego, a zwłaszcza tereny wypoczynkowe, piękności przyrody, las lub wody nie są osiągalne w inny - mogący być wymaganym – sposób, i jeżeli właściciel lub inna osoba upoważniona do użytkowania będzie przez to jedynie nieznacznie ograniczona w swoich prawach (§ 29 ust. 2).

§ 34

Pasy ochronne na wodach

(1) Przy federalnych drogach wodnych i wodach pierwszego rzędu zabronione jest na obszarach nie zurbanizowanych, stawianie lub znaczne poszerzanie urządzeń budowlanych w odstępnie do 50 m od linii brzegu. Wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody upoważniony jest w odniesieniu do wód w zakresie wewnętrznym, do objęcia tą regulacją również innych wód - poprzez wydanie rozporządzenia z mocą ustawy w porozumieniu z właściwym urzędem ds. wodnych jak i z gminami.

(2) Właściwy urząd może dopuścić w drodze wyjątku - w porozumieniu z Urzędem ds. Ochrony Przyrody tego samego szczebla administracji i przy uwzględnieniu kwestii porządku przestrzennego i planowania krajowego - do odstępnie od tej regulacji, zwłaszcza w odniesieniu do

1. urządzeń budowlanych, służących ratownictwu, obronie kraju, ochronie przed kataklizmami, ochronie przed powodzią, komunikacji publicznej, żegludze, budowie statków jak i ochronie i utrzymaniu wód,
2. koniecznych urządzeń budowlanych, a zwłaszcza urządzeń wspólnotowych, służących wyłącznie kąpielom, sportowi wodnemu (szopy dla łodzi i pomosty) lub prowadzeniu działalności w zakresie gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej,
3. koniecznych urządzeń budowlanych, służących zaopatrzeniu w energię lub do drobnych poszerzeń istniejących już zakładów prowadzących działalność gospodarczą, o ile mogą one zostać dopuszczone zgodnie z § 35 ust. 1 nr 4 Kodeksu budowlanego - BauGB lub pojedynczych przedsięwzięć, o ile mogą one zostać dopuszczone zgodnie z § 35 ust. 4 lub 5 Kodeksu budowlanego - BauGB.
4. obszarów, dla których sporządzony powinien zostać plan zabudowy, jeżeli nie można oczekiwać żadnego znacznego naruszenia obecnych lub przewidywanych na przyszłość interesów społeczeństwa związanych z wypoczynkiem.

(3) W przypadkach ust. 2 nr 2 do 4 zezwala się na dopuszczenie wyjątku tylko wtedy, jeżeli nie sprzeciwiają się temu sprawy ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu lub jeżeli interes ogółu w

odniesieniu do przeprowadzenia działania, przeważa nad interesem społeczeństwa związanym z wypoczynkiem.

§ 35

Obowiązki państwa

(1) W odpowiednich przypadkach poprzez Wolne Państwo Saksonia, gminy, jak i inne osoby prawne prawa publicznego powinny zostać założone drogi wędrowne i brzegowe, tereny wypoczynkowe i miejsca zabaw, a także udostępnione dojścia do wód. W tym celu należy wydać regulacje dotyczące ich utrzymania. Zobowiązania te istnieją tylko w miarę dyspozycyjnych środków budżetowych.

(2) Oprócz zobowiązania zgodnie z ust. 1, Urząd ds. Ochrony Przyrody może - w porozumieniu z właściwym urzędem ds. wodnych - zarządzić udostępnienie pasma brzegowego na wodach publicznych dla celów wypoczynku, jak i zniesienie rzeczywistych przeszkód wolnego wstępu. Jeżeli dojdzie przy tym do ograniczenia prawa użytkowania lub własności w wymiarze, który wykracza poza społeczne zobowiązanie własności, wtedy upoważniony ma prawo do roszczenia o odszkodowanie stosownie do § 38.

Rozdział siódmy:

Prawo pierwokupu, wywłaszczenie, odszkodowanie i wyrównanie w celu złagodzenia rażącej dolegliwości

§ 36

Prawo pierwokupu

(1) Wolne Państwo Saksonia posiada prawo pierwokupu w przypadku nieruchomości gruntowych,

1. na których mieszczą się wody nadziemne lub które z nimi graniczą, łącznie z nieruchomościami gruntowymi, które w przypadku powodzi mogą zostać zalane, i mieszczących się w pasmach ochronnych zgodnie z § 34; za wyjątkiem rowów nawadniających i odwadniających,
2. znajdujących się na obszarach ochrony przyrody, parków narodowych lub rezerwatów biosfery lub terenach zabezpieczonych wstępnie jako takie,
3. na których znajdują się pomniki przyrody, chronione składniki krajobrazu lub jako takie wstępnie zabezpieczone przedmioty ochrony.

Jeżeli własności wymienione pod numerem 1 do 3 dotyczą tylko części nieruchomości gruntowej, wtedy prawo pierwokupu obejmuje tylko tą część powierzchni. W przypadku jeżeli reszta powierzchni nie nadaje się już do gospodarczego użytku w sposób mogący być od

właściciela wymaganym, wtedy może on zażądać, żeby prawo pierwokupu obejmowało całą nieruchomość gruntową.

(2) Z prawa pierwokupu wolno skorzystać jedynie wtedy, kiedy wymagają tego teraźniejsze i przyszłe interesy ochrony przyrody, pielęgnacji krajobrazu lub prewencji wypoczynku.

(3) Państwowy Zakład Staatsbetrieb Sächsisches Immobilien- und Baumanagement – SimmBa (Saksońskie Zarządzanie Nieruchomościami i Budową) korzysta z prawa pierwokupu na wezwanie wyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody lub administracji parku narodowego bądź rezerwatu biosfery poprzez wydanie aktu administracyjnego w stosunku do sprzedającego. Przy korzystaniu z tego prawa wymagane jest podanie celu użycia nieruchomości. Z prawa pierwokupu można skorzystać również na korzyść innej korporacji prawa publicznego lub uznanego stowarzyszenia na rzecz ochrony przyrody, jeżeli wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody postawił o to wniosek lub wyraził na to zgodę. W tym przypadku umowa kupna-sprzedaży dochodzi do skutku z innym niż beneficjent podmiotem.

(4) Korzystanie z prawa pierwokupu dopuszczalne jest tylko w ciągu dwóch miesięcy po zawiadomieniu o umowie kupna-sprzedaży niższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody przez sporządzającego dokument notariusza. Termin zgodnie ze zdaniem 1 rozpoczyna się w momencie dostarczenia zawiadomienia do niższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody. Wymagane jest zastosowanie §§ 504 do 509, § 510 ust. 1, § 512, § 1098 ust. 2, §§ 1099 do 1102 Kodeksu Cywilnego (Bürgerliches Gesetzbuch).

(5) Prawo pierwokupu wyprzedza w kolejności – nie naruszając przepisów prawa federalnego – inne prawa pierwokupu. Nie wymaga ono żadnego wpisu do księgi wieczystej. W przypadku nabycia własności na podstawie korzystania z prawa pierwokupu, wygasają prawa pierwokupu ustanowione czynnością prawną.

§ 37

Wywłaszczenie

(1) Wywłaszczenie nieruchomości gruntowych i praw równych nieruchomości gruntowej, które

1. położone są nie tylko na tymczasowo zabezpieczonych obszarach ochrony przyrody, parków narodowych lub rezerwatów biosfery lub na których mieszczą się pomniki przyrody,
2. konieczne są w celu przeprowadzenia działań z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu,
3. graniczą z wodami nadziemnymi i położone są w pasmach ochrony (§ 34 ust. 1),

jest dopuszczalne, jeżeli i o ile jest to wymagane z powodów ochrony przyrody, pielęgnacji krajobrazu lub prewencji wypoczynku i cel nie może zostać osiągnięty w inny mogący być wymaganym sposób, a zwłaszcza kiedy nabycie z wolnej ręki na stosownych warunkach spełzło na niczym.

(2) Stroną uprzywilejowaną przy wywłaszczeniu mogą być Wolne Państwo Saksonia, powiaty ziemskie, gminy lub, uznane - zgodnie z § 56 niniejszej ustawy – stowarzyszenia. Kompetencje i postępowania wynikają z Saksońskiej Ustawy o wywłaszczeniu i odszkodowaniu (Sächsisches Enteignungs- und Entschädigungsgesetz – SächsEntEG) z dnia 18 lipca 2001 r. (Saksoński Dziennik Ustaw i Rozporządzeń – SächsGVBl. s. 453).

(3) Poszkodowany ma prawo do roszczenia o odszkodowanie pieniężne. Dla obliczenia wysokości odszkodowania obowiązuje § 4 Saksońskiej Ustawy o wywłaszczeniu i odszkodowaniu – SächsEntEG.

§ 38

Odszkodowanie i wyrównanie w celu złagodzenia rażącej dolegliwości

(1) Ograniczenia uprawnień właściciela, wynikające z Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz), niniejszej ustawy lub z działań przeprowadzanych na podstawie tych ustaw, podlegają - w ramach społecznego zobowiązania własności - obowiązkowi ich tolerowania bez odszkodowania.

(2) Jeżeli ograniczenia przekraczają miarę podaną w ust. 1 i dochodzi do nieuniknionego i istotnego naruszenia gospodarczego wykorzystania nieruchomości gruntowej, wtedy poszkodowany ma prawo do roszczenia o odszkodowanie. Musi ono w stosowny sposób wyrównać powstałą szkodę majątkową.

(3) Odszkodowanie przyznawane jest zgodnie z założeniami ust. 2 zwłaszcza wtedy, kiedy i o ile z powodu postanowień nakazów i zakazów poprzez objęcie ochroną (§§ 16 do 22a, § 25 ust. 5) lub w celu ochrony określonych biotopów (§ 26 ust. 2)

1. musi zostać zaprzestane lub istotnie ograniczone dotychczasowe zgodne z prawem użytkowanie nieruchomości gruntowej,
2. tracą na wartości nakłady, które poniesiono w celu zamierzanego i dotychczas zgodnego z prawem użytkowania nieruchomości gruntowej w zaufaniu, że pozostanie ono również w przyszłości zgodne z prawem,
3. ciężary i koszty zagospodarowania nieruchomości gruntowych nie będą mogły zostać również w przewidywalnej przyszłości wyrównane poprzez dochody z nich i inne walory i dojdzie przez to do nieuniknionego i znacznego ograniczenia zakładów lub innych podmiotów gospodarczych, do których należą nieruchomości gruntowe.

(4) Do odszkodowania obowiązane jest Wolne Państwo Saksonia. Jeżeli status posiada oddziaływania w myśl ust. 2 i 3, wtedy do odszkodowania zobowiązana jest gmina.

(4a) Odszkodowanie przyznawane jest na wniosek przez wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody, jeżeli i na ile ograniczenie nie może zostać w całości lub częściowo wyrównane przez inne działania. O prawie do roszczenia o odszkodowanie decyduje zgodnie z powodem właściwy urząd, jeżeli ograniczenie uprawnień właściciela opiera się na akcie administracyjnym. Decyzja

zostaje wydana wraz z decyzją o działaniu ograniczającym użytkowanie. Działaniem ograniczającym użytkowanie jest również odmowa wniosku o zrobienie wajątku lub o zwolnienie z wymogów niniejszej ustawy, Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz) lub z powodu przepisów wydanych na podstawie tych ustaw. Regulacje dotyczące dopuszczenia do udziału Urzędów ds. Ochrony Przyrody w postępowaniach administracyjnych, obejmują w przypadkach zdania 4 również kwestie przyznania odszkodowania.

(5) Odszkodowanie udzielane jest w formie pieniężnej. Może ono polegać również na powtarzających się świadczeniach lub udostępnieniu powierzchni zastępczych; w przypadkach ust. 3 nr 3 odszkodowanie powinno się odbyć w formie pożyczki, jeżeli trzeba liczyć się z tym, że niedobory pieniędzy będą mogły zostać wyrównane przez późniejsze nadwyżki. Jeżeli od właściciela nie można już wymagać - przez wzgląd na powstałe ograniczenia użytkowania – zatrzymania nieruchomości gruntowej, wtedy może on wymagać częściowego lub całościowego przejęcia nieruchomości gruntowej. Wolne Państwo, a w przypadku ust. 4 zdania 2 gmina, może odstąpić przejęcie nieruchomości gruntowej innej korporacji prawa publicznego.

(6) Jeżeli przez tą ustawę lub przez działania na podstawie Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz), niniejszej ustawy lub przepisów wydanych na podstawie tej ustawy, właścicielowi lub podmiotowi upoważnionemu do użytkowania, utrudnione zostanie w znaczny sposób użytkowanie nieruchomości gruntowej w ramach prowadzenia gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej, i jeżeli doprowadzi to do szczególnie rażącej dolegliwości, bez przekroczenia miary ust. 1, wtedy poszkodowanemu może zostać przyznane – stosownie do dyspozycyjnych środków budżetowych – odpowiednie wyrównanie w formie pieniężnej (wyrównanie sytuacji, w której dokładne przestrzeganie ustawy lub innego przepisu będzie dla danej osoby rażąco dolegliwścią). Ust. 4 obowiązuje odpowiednio. Wyrównanie to może polegać również na powtarzających się świadczeniach lub oddaniu do dyspozycji powierzchni zastępczych. Szczegóły, a zwłaszcza zasady wyrównania rażącej dolegliwości, kwestię właściwego urzędu i postępowania, uregulowuje Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) w porozumieniu z Ministerstwem Stanu ds. Finansów (Staatsministerium der Finanzen) poprzez rozporządzenie z mocą ustawy.

§ 39

Umowna ochrona przyrody

(zniesiony)

Rozdział ósmy:
Organizacja, kompetencje, postępowanie

§ 40

Urzędy ds. Ochrony Przyrody

- (1) Urzędami ds. Ochrony Przyrody są
1. Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatministerium für Umwelt und Landwirtschaft) jako najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody,
 2. Prezydia Regencyjne jako wyższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody,
 3. Starostwa i powiaty grodzkie jako niższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody.
- (2) Zadania przekazane powiatom ziemskim i powiatom grodzkim jako niższym Urzędom ds. Ochrony Przyrody są zadaniami udzielania poleceń. Prawo udzielania poleceń jest nieograniczone.
- (3) Doradztwo fachowe i wsparcie Urzędów ds. Ochrony Przyrody jest obowiązkiem urzędów specjalistycznych, do których należą
1. Krajowy Urząd ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie) doradzający najwyższemu Urzędowi ds. Ochrony Przyrody,
 2. wyższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody doradzające niższym Urzędom ds. Ochrony Przyrody,
 3. Państwowy Zakład *Staatbetrieb Sachsenforst* jako Urząd ds. Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii, doradzający parkom narodowym, regionowi Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii i obszarom ochrony przyrody „Königsbrücker Heide“ i „Gohrischheide und Elbniederterrasse Zeithain“.
 4. wymieniona w § 18 ust. 3 administracja, doradzająca rezerwatom biosfery.

§ 41

Zadania i uprawnienia Urzędów ds. Ochrony Przyrody

- (1) Urzędy ds. Ochrony Przyrody obowiązane są do przeprowadzenia Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz), niniejszej ustawy, jak i przepisów prawnych, wydanych na podstawie tych ustaw. W zakresie swoich zadań obowiązane są one – o ile w innym postanowieniu tej ustawy, Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz) lub w wydanych na ich podstawie przepisach prawnych, nie jest przewidziane żadne wyraźne uprawnienie do działania – do podejmowania według uznania zgodnego z obowiązkami, koniecznych zarządzeń i działań, w celu ochrony, pielęgnacji i rozwoju przyrody i krajobrazu, a także dbania o dotrzymanie i przeprowadzanie przepisów prawnych. W przypadku działań przeprowadzanych w sprzeczności z niniejszą ustawą, Federalną Ustawą o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz) lub z wydanymi na podstawie tych ustaw przepisami, może zostać

zarządzone ich wstrzymanie. Może zostać zażądane przywrócenie do pierwotnego stanu, jeżeli w inny sposób nie może być osiągnięty stan zgodny z prawem. O ile przywrócenie pierwotnego stanu nie jest możliwe lub możliwe jest tylko przy nieproporcjonalnych nakładach, wtedy może zostać zażądane przeprowadzenie działań zastępczych zgodnie z § 9 ust. 2.

(2) Urząd ds. Ochrony Przyrody może - wykraczając poza obręb ust. 1 - zarządzić działania w celu odparcia niebezpieczeństwa, które mogłyby doprowadzić do znacznego naruszenia niezastąpionych biotopów lub znaczących populacji szczególnie chronionych gatunków lub biotopów w myśl § 26, jeżeli nie dojdzie przez to do nie mogącego być wymaganym ograniczenia użytkowania nieruchomości gruntowej. Działania zgodnie ze zdaniem 1 mogą być przez niego przeprowadzane samodzielnie bądź zlecane do przeprowadzenia osobom trzecim; właściciel nieruchomości obowiązany jest do tolerowania tego. § 2a ust. 1 i § 15 ust. 5 obowiązują odpowiednio. Zdania 2 i 3 obowiązują odpowiednio w odniesieniu do działań Urzędów ds. Ochrony Przyrody przeprowadzanych w celu odparcia niebezpieczeństwa sfalszowania świata zwierząt i roślin poprzez osiedlanie i rozprzestrzenianie się gatunków obcych dla obszaru.

§ 42

Współpraca urzędów

(1) Urzędy ds. Ochrony Przyrody obowiązane są już na etapie przygotowywania swoich planowań i działań, do powiadomienia i dopuszczenia do udziału wszystkich urzędów i podmiotów odpowiedzialnych za sprawy publiczne, których zakres zadań mógłby zostać dotknięty, w na tyle właściwym czasie, ażeby mogły one skutecznie dopilnować swoich interesów. Przepisy o dalej idących formach dopuszczenia do udziału pozostają nienaruszone.

(2) Inne urzędy i placówki publiczne obowiązane są – w ramach swoich kompetencji – do wspierania realizacji celów z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu. Ust. 1 obowiązuje odpowiednio w odniesieniu do planowań i działań tych urzędów i placówek.

§ 43

Zadania urzędów specjalistycznych

(1) Krajowy Urząd ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie) spełnia następujące zadania:

1. współdziałanie przy sporządzaniu i kontynuacji programu krajobrazowego, zwłaszcza poprzez projekt wkładu w postaci danych fachowych zgodnie z § 5 ust. 1 dla obszaru Wolnego Państwa Saksonia, opracowywanie programów ochrony gatunków o znaczeniu ogólnokrajowym, a także doradztwo na rzecz Urzędów ds. Ochrony Przyrody przy sporządzaniu projektów ochrony gatunków i przy wykonywaniu przepisów z zakresu prawa ochrony gatunków zarówno federalnych jak i Wspólnoty Europejskiej,

- dokumentowanie obiektów znaczących dla ochrony przyrody, a także prowadzenie aktualnych przeglądów o zagrożonych w swoich zasobach roślinach i zwierzętach;
2. przygotowanie i towarzyszenie od strony fachowej przy wyznaczaniu parków narodowych i rezerwatów biosfery, a także opracowywanie wytycznych w odniesieniu do wyznaczania obszarów chronionych innych kategorii;
 3. współdziałanie przy wyborze obszarów Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000“, przy ustalaniu celów zachowania dla tych obszarów i przy spełnianiu obowiązków związanych z raportowaniem zgodnie z Dyrektywą 92/43/EWG i Dyrektywą 79/409/EWG;
 4. kierownictwo i przeprowadzanie działań monitoringowych zgodnie z Dyrektywą 92/43/EWG i 79/409/EWG i opracowywanie jednolitych podstaw dla treści i kształtowania planów zarządzania w myśl § 22a ust. 5 lub sporządzanie planów zarządzania w przypadkach o specjalnym charakterze modelowym (wzorcowe plany zarządzania) lub dla obszarów o znaczeniu ogólnokrajowym;
 5. zestawienie zasad dla połączenia biotopów do 31 grudnia 2007 r. i rozwój strategii działania w celu jego wdrożenia;
 6. zestawienie jednolitych zasad dla przeprowadzenia kartowania biotopów, jak i ocena, a także bieżąca aktualizacja ogólnokrajowego kartowania biotopów;
 7. inicjowanie, wspieranie, towarzyszenie i koordynacja zadań w zakresie badań naukowych w odpowiednich do tego placówkach naukowych;
 8. informowanie społeczeństwa i placówek edukacyjnych o zadaniach i wynikach pracy związanej z ochroną przyrody w Wolnym Państwie, o ile nie zastrzegł sobie tego najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody;
 9. utrzymywanie kontaktów z prywatnymi organizacjami i instytucjami ds. ochrony przyrody w kraju i zagranicą;
 10. opracowywanie ogólnokrajowych koncepcji pielęgnacji biotopów i krajobrazu, współdziałanie przy sporządzaniu i wdrażaniu koniecznych programów, dyrektyw i przepisów, a także towarzyszenie od strony fachowej przy ich wdrażaniu.
- (2) Wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody jako urząd specjalistyczny spełnia następujące zadania:
1. współdziałanie przy sporządzaniu krajobrazowych planów ramowych i planów krajobrazu, a także planów specjalistycznych i planów towarzyszących pielęgnacji krajobrazu, o ile wymienione w ust. 3 administracje nie są placówkami właściwymi;
 2. przygotowanie i towarzyszenie od strony fachowej przy wyznaczaniu obszarów chronionych za wjątkiem tych według § 22, jeżeli Krajowy Urząd ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie) nie jest tutaj urzędem właściwym;
 3. współdziałanie przy kartowaniu biotopów zgodnie z wytycznymi Krajowego Urzędu ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie);

4. inicjowanie i przygotowywanie tymczasowego zabezpieczenia jako obszaru chronionego, jeżeli w pojedynczym przypadku znane są wymagania § 52;
5. doradztwo na rzecz urzędów i w porozumieniu z nimi na rzecz wnioskodawców w postępowaniach zgodnie z § 22b i 22c lub porównywalnymi przepisami prawnymi innych ustaw;
6. współdziałanie przy wyznaczaniu obszarów chronionych Europejskiej Sieci Ekologicznej „Natura 2000“ lub przy działaniach zgodnie z § 22a ust. 3;
7. sporządzanie planów zarządzania w myśl § 22a ust. 5 lub - jeżeli właściwym jest tutaj w pojedynczym przypadku urząd zgodnie z ust. 1 - współdziałanie w ich sporządzaniu, przeprowadzanie działań monitoringowych zgodnie z Dyrektywą 92/43/EWG i 79/409/EWG lub współdziałanie w ich przeprowadzaniu, jak i przy spełnianiu obowiązków raportowania zgodnie z Dyrektywą 92/43/EWG i 79/409/EWG;
8. przeprowadzanie systematycznych kontroli na miejscu zgodnie z art. 25 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ze wspólnymi regulacjami w odniesieniu do płatności bezpośrednich w ramach wspólnej polityki agrarnej i z określonymi regulacjami wspierającymi dla właścicieli gospodarstw rolnych i w celu zmiany Rozporządzeń (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz. U. UE nr L 270 s. 1, 2004 nr L 94 s. 70), zmienionego ostatnio przez Rozporządzenie Komisji (WE) nr 118/2005 z dnia 26 stycznia 2005 r. (Dz. U. UE nr L 24 s. 15), w każdorazowo obowiązującej wersji, w powiązaniu z art. 44 Rozporządzenia Komisji (WE) 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. z postanowieniami wykonawczymi w celu zachowania innych zobowiązań, modulacji i zintegrowanego systemu administracji i kontroli zgodnie z Rozporządzeniem Rady (WE) nr 1782/2003 ze wspólnymi regulacjami dla płatności bezpośrednich w ramach wspólnej polityki agrarnej i z określonymi regulacjami wspierającymi dla właścicieli gospodarstw rolnych (Dz. U. UE nr L 141 s. 18, nr L 291 s. 18), zmienionego przez Rozporządzenie Komisji (WE) nr 239/2005 z dnia 11 lutego 2005 r. (Dz. U. UE nr L 42 s. 3), w każdorazowo obowiązującej wersji, w odniesieniu do wymagań podstawowych nazwanych w załączniku III duża litera A nr 1 i 5 do art. 3 i 4 wymienionego najpierw rozporządzenia w formie, którą otrzymały przez wdrożenie w prawo wewnątrz krajowe;
9. rozwijanie projektów ochrony gatunków, jak i regionalnych koncepcji i strategii wdrażania, odnoszących się do pielęgnacji i zachowania biotopów, a także współdziałanie w ich realizacji;
10. wspieranie Krajowego Urzędu ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie) w ustanawianiu zasad dla ogólnokrajowego połączenia biotopów i stwarzanie

- przy uwzględnieniu wykazanego w planach regionalnych ekologicznego systemu połączenia – regionalnych koncepcji dla jego realizacji;
11. podjęcie koncepcjonalnych prac wstępnych w odniesieniu do regionalnych działań i strategii wspierania, a także kontrola, fachowe towarzyszenie i doradztwo przy działaniach wspierających, stosownie do dyrektyw wspierających;
 12. wspieranie urzędu zgodnie z ust. 1 na polecenie najwyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody;
 13. fachowa opieka nad pełnomocnikami ds. ochrony przyrody i strażnicą ochrony przyrody we współpracy z radami doradczymi ds. ochrony przyrody.
- (3) Administracje parków narodowych, regionu Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii, obszarów ochrony przyrody „Königsbrücker Heide“ i „Gohrischheide und Elbniederterrasse Zeithain“ i rezerwatów biosfery, posiadają w obrębie swojego zakresu oddziaływania łącznie z obszarami wymienionymi w § 64 ust. 8 zdaniu 1 następujące zadania:
1. sporządzanie programów i koncepcji na rzecz ochrony, pielęgnacji i rozwoju obszarów, jak i troska o ich przeprowadzanie;
 2. opracowywanie fachowych opinii w odniesieniu do wymienionych w § 50 ust. 1 zdaniu 3 decyzji i deklaracji;
 3. utrzymywanie kontaktów z gminami, urzędami i stowarzyszeniami danego obszaru;
 4. przeprowadzanie prac związanych z informacją, edukacją i PR w odniesieniu do celów obszarów chronionych, jak i informowanie placówek edukacyjnych o zadaniach i wynikach pracy administracji obszarów chronionych;
 5. ust. 2 nr 1 do 7 i 9 obowiązują odpowiednio.

§ 44

Placówka kształcenia i doksztalcenia w zakresie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu

- (1) Wolne Państwo może założyć i wspierać placówkę kształcenia i doksztalcenia w zakresie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu.
- (2) Zadaniem tej placówki jest zwłaszcza:
 1. przekazywanie społeczeństwu i specjalnym kręgom fachowców - podczas kursów nauczania i doksztalcenia – najnowszych rozpoznań w tej dziedzinie, jak i aktualnego stanu wiedzy z zakresu prawa ochrony środowiska i praktyki administracyjnej,
 2. informowanie społeczeństwa w stosowny sposób o problemach w zakresie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu, wspieranie wyrozumiałości dla odpowiedzialności człowieka w myśl § 2 ust. 1, jak i inicjowanie i wspieranie innych placówek w pracy nad uświadamianiem społeczeństwa.
- (3) Placówka współpracuje ściśle z instytucjami naukowymi, a zwłaszcza szkołami wyższymi, Krajowym Urzędem ds. Środowiska i Geologii (Landesamt für Umwelt und Geologie), jak i z

miejscowymi stacjami ochrony przyrody, podlegającymi odpowiedzialności powiatów ziemskich, komunalnych związków celowych, związków ds. pielęgnacji krajobrazu lub stowarzyszeń ds. ochrony przyrody.

§ 45

Rady doradcze w sprawach ochrony przyrody

- (1) W celu doradztwa naukowego i fachowego w najwyższym Urzędzie ds. Ochrony Przyrody powoływana jest rada doradcza - składająca się z ekspertów pełniących urząd honorowy - która jest radą niezależną i nie podlegającą żadnym poleceniom. Rady doradcze mogą być tworzone w wyższych i niższych Urzędach ds. Ochrony Przyrody. Kierownik Urzędu ds. Ochrony Przyrody lub wyznaczony przez niego zastępca, przewodniczą radzie doradczej. Kierownictwo rady doradczej jest obowiązkiem tego Urzędu ds. Ochrony Przyrody, który ją powołał i obowiązany jest również do ponoszenia kosztów.
- (2) Urząd ds. Ochrony Przyrody obowiązany jest do informowania rady doradczej o wszystkich zasadniczych i znaczących planowaniach i działaniach, wiążących się ze sprawami ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu.
- (3) Bliższe szczegóły, a zwłaszcza kwestie związane z liczbą członków, ich powoływaniem i odwoływaniem, składem rady doradczej, jak i rekompensatą nakładów jej członków, reguluje Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) poprzez rozporządzenia z mocą ustawy.

§ 46

Służba ochrony przyrody

- (1) Niższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody powinny ustanowić odpowiednie osoby jako honorowo pełniących funkcje powiatowych pełnomocników ds. ochrony przyrody i pomocników ds. ochrony przyrody na okres pięciu lat. Wyższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody mogą ustanawiać okręgowych pełnomocników ds. ochrony przyrody. Ponowne powołanie jest możliwe. Członkowie rady doradczej, urzędy specjalistyczne i uznane stowarzyszenia ds. ochrony przyrody posiadają prawo składania propozycji; wymagane jest ich wysłuchanie przed każdym odwołaniem osób, które one zaproponowały.
- (2) Pomocników ds. ochrony przyrody nadzoruje ten Urząd ds. Ochrony Przyrody, przez który zostali oni ustanowieni. Doradztwa i instrukcji udzielają im powiatowi pełnomocnicy ds. ochrony przyrody. Ust. 8 pozostaje nienaruszony.
- (3) Pełnomocnicy ds. ochrony przyrody i pomocnicy ds. ochrony przyrody mają za zadanie:
 1. nadzorowanie chronionych części przyrody i krajobrazu, a także przeprowadzanie i nadzorowanie ustalonych działań pielęgnacyjnych i rozwojowych,

2. obserwowanie przyrody i krajobrazu i zapobieganie szkodom i niebezpieczeństwom, lub tam gdzie nie jest to możliwe bądź dopuszczalne, informowanie właściwego Urzędu ds. Ochrony Przyrody,

3. dostarczanie danych fachowych do dokumentacji w obrębie ich zakresu kompetencji.

(4) Pełnomocnicy ds. ochrony przyrody otrzymują za swoją działalność ryczałtowy zwrot wydatków i rekompensatę za powstałe koszty podróży. Pomocnikom ds. ochrony przyrody zwracane są koszty podróży, jeżeli miało miejsce pojedyncze zlecenie ze strony Urzędu ds. Ochrony Przyrody. Dodatkowo mogą być im również na wniosek zwracane koszty powstałe w ramach ich działalności.

(5) W celu spełnienia zadań specjalnych lub dla określonych obszarów mogą zostać ustanowione odpowiednie osoby jako strażnicy ochrony przyrody zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin. Mają oni – w obrębie swojego zakresu działania – następujące zadania:

1. informowanie osób odwiedzających tereny wolnych krajobrazów o przepisach dotyczących ochrony przyrody i krajobrazu,
2. nadzorowanie zachowania i stosowania przepisów wymienionych w punkcie 1,
3. powstrzymywanie niestosowania się do przepisów prawnych zagrożonych karą lub grzywną, jak i współdziałanie przy ściganiu przekroczeń.

(6) W celu spełnienia zadań, wymienionych w ust. 3 i 5, pełnomocnicy ds. ochrony przyrody i strażnicy ochrony przyrody posiadają uprawnienia do:

1. wstępu na obszary ochrony przyrody, jak i pozostałe tereny i obiekty chronione, również poza obrębem dróg,
2. zatrzymania osoby w celu stwierdzenia danych personalnych, napotkanej podczas naruszenia przez nią prawa lub podejrzanej o takie naruszenie,
3. zaprowadzenia na komisariat policji osoby, w przypadku jeżeli stwierdzenie jej danych personalnych nie może być dokonane na miejscu lub jeżeli istnieje podejrzenie, iż jej dane nie są prawidłowe,
4. przejściowego odesłania osoby z danego miejsca lub przejściowego zabronienia jej wstępu na to miejsce,
5. zabezpieczenia szczególnie chronionych zwierząt lub roślin bądź ich części, które zostały zabrane bez upoważnienia.

Zdanie 1 nr 1, 2, 4 i 5 obowiązuje również dla ustanowionych zgodnie z ust. 1 pomocników ds. ochrony przyrody w obrębie przekazanego im zakresu zadań. Mogą oni skorzystać z tego upoważnienia tylko wtedy, jeżeli noszą przy sobie dowód ich ustanowienia. Są oni zobowiązani do jego przedłożenia.

(7) Strażnicy ochrony przyrody ustanawiani są przez wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody. Czynności urzędowe mogą być przez nich wykonywane tylko w obrębie przydzielonego im merytorycznego i miejscowego zakresu kompetencji. Podczas wykonywania swojej działalności

obowiązani są do noszenia odznaki służbowej i posiadania przy sobie legitymacji służbowej, która przedkładana jest na żądanie przy podejmowaniu czynności urzędowych.

(8) Strażnikom ochrony przyrody mogą zostać przydzieleni - w celu spełnienia ich zadań zgodnie z ust. 5 - pomocnicy pełniący swoją funkcję honorowo. Pomocnikom tym przysługują uprawnienia zgodnie z ust. 6 nr 1, 2, 4 i 5. Odpowiedzialność spoczywa na strażniku ochrony przyrody. Ust. 7 zdanie 2 obowiązuje odpowiednio.

(9) Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa reguluje poprzez rozporządzenia z mocą ustawy, bliższe ukształtowanie nadzoru służbowego i fachowego nad strażnikami ochrony przyrody, jak i stosunki służbowe i prawne osób działających w służbie ochrony przyrody, a także wizerunek odznak i legitymacji służbowych.

§ 47

Fundusz ochrony przyrody

(1) Fundusz ochrony przyrody, założony przez § 3 ust. 2 Ustawy o założeniu Saksońskiej Fundacji Krajowej ds. Przyrody i Środowiska z dnia 16 października 1992 r. (Saksoński Dziennik Ustaw i Rozporządzeń - Sächs GVBl. s. 465), zmienionej ostatnio przez art. 31 Ustawy z dnia 28 czerwca 2001 r. (Saksoński Dziennik Ustaw i Rozporządzeń - Sächs GVBl. s. 426. 429), w każdorazowo obowiązującej wersji, wspiera dążenia i działania na rzecz ochrony, zachowania i pielęgnacji przyrody i krajobrazu jako naturalnych podstaw dla każdego życia, jak i ogólne zrozumienie dla spraw ochrony przyrody w nauce, edukacji i społeczeństwie. Zaliczają się do tego zwłaszcza następujące zadania:

1. inicjowanie prowadzenia badań naukowych i wspieranie badań modelowych w specjalnych dziedzinach ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu,
2. pomoc i wspieranie w odniesieniu do działań na rzecz uświadamiania, kształcenia i doksztalcania,
3. samodzielne zajmowanie się dzierżawą, nabyciem i innymi cywilno-prawnymi zabezpieczeniami nieruchomości gruntowych dla celów ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu, bądź wspieranie ich poprzez terenowe osoby prawne prawa publicznego lub uznane stowarzyszenia ds. ochrony przyrody,
4. inicjowanie i wspieranie działań na rzecz pielęgnacji i rozwoju na terenach chronionych lub innych, objętych nieformalną ochroną terenów,
5. wspieranie naukowych i innych ogólnie interesujących badań i publikacji.

(2) Do funduszu ochrony przyrody wpływają zwłaszcza dotacje osób trzecich, dochody ze zbiórek i imprez, opłaty wyrównawcze (§ 9 ust. 4) i inne związane celem dotacje.

§ 48

Ogólne kompetencje

- (1) Jeżeli nie ustalono inaczej, to niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody jest urzędem właściwym.
- (2) Wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody jest urzędem właściwym w przypadku gdy:
 1. sprawa podlega miejscowym kompetencjom kilku niższych Urzędów ds. Ochrony Przyrody i nie ustanawia jednego z wielu urzędów za właściwy,
 2. niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody postępuje sprzecznie do wydanego polecenia lub nie wykonuje go zgodnie z terminem,
 3. powstało ryzyko z powodu zwłoki, a niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody nie jest w stanie interweniować w odpowiednim czasie,
 4. Prezydium Regencyjne jest urzędem właściwym w postępowaniu według innych przepisów ustawowych, przy czym wymagane jest dopuszczenie do udziału właściwie kompetentnego niższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody,
 5. udział bierze sama terenowa osoba prawna prawa publicznego, dla której obszaru urzędem właściwym jest niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody,
- (3) Najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody jest urzędem właściwym, jeżeli nakazuje to ustawa lub rozporządzenie z mocą ustawy.

§ 49

Szczególne kompetencje w zakresie ochrony gatunków

- (1) Najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody jest urzędem właściwym w odniesieniu do ogólnych i ogólnokrajowych regulacji dopuszczających wyjątki zgodnie z § 17 rozporządzenia w sprawie ochrony dziko występujących zwierząt i roślin (Federalne Rozporządzenie w sprawie ochrony gatunków – Bundesartenschutzverordnung – BArtSchV) z dnia 16 lutego 2005 r. (Federalny Dziennik Ustaw – BGBl. I s. 258, 896), w każdorazowo obowiązującej wersji. Może wydawać w tym kontekście również rozporządzenia z mocą ustawy.
- (2) Wyższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody są kompetentne w odniesieniu do:
 1. zadań zgodnie z § 44 ust. 1 nr 5 Federalnej Ustawy o ochronie przyrody – BNatSchG.
 2. przeprowadzania zadań, które przydzielone zostały mocą Federalnej Ustawy o ochronie przyrody (Bundesnaturschutzgesetz) lub Federalnego Rozporządzenia w sprawie ochrony gatunków (Bundesartenschutzverordnung) właściwemu według prawa krajowego urzędowi lub określonemu urzędowi, łącznie z udzieleniem zwolnienia ze wskazań tych przepisów prawnych, jak i
 3. decyzji o wyjątkach zgodnie z § 25 ust. 2a od zakazów zgodnie z § 25 ust. 1 nr 4, jak i zwolnienia z tych zakazów zgodnie z § 53.

Przedłożenie ksiąg, oznaczeń lub pozostałych dowodów może być wymagane również od niższego Urzędu ds. Ochrony przyrody, o ile kompetentny jest wyższy Urząd ds. Ochrony

Przyrody. Niższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody obowiązane są do wspierania wyższych Urzędów ds. Ochrony Przyrody przy realizacji zadań nadzoru w ramach zadań przekazanych zgodnie ze zdaniem 1. Na żądanie wyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody, niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody obowiązany jest do natychmiastowego działania. W przypadku powstania ryzyka z powodu zwłoki, niższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody mogą przeprowadzić czynności nadzorcze również bez udziału wyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody.

(3) W odstępstwie od ust. 2, udzielanie wyjątków zgodnie z § 43 ust. 8 Federalnej Ustawy o ochronie przyrody – BNatSchG) i zwolnień zgodnie z § 62 BNatSchG z zakazów § 42 ust. 1 BNatSchG jest obowiązkiem niższych Urzędów ds. Ochrony Przyrody.

(4) Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) upoważnione jest do regulowania poprzez rozporządzenie z mocą ustawy, kompetencji w odniesieniu do prawnej ochrony gatunków, w odstępstwie od postanowień tego przepisu. Może ono zwłaszcza przydzielać zadania zgodnie z ust. 2 i 3 w stosunku do wyższego Urzędu ds. Ochrony Przyrody do wypełnienia dla całego Wolnego Państwa Saksonia.

§ 50

Kompetencje w zakresie obejmowania ochroną

(1) Kompetentny w zakresie obejmowania ochroną jest:

1. zgodnie z §§ 17 i 18 – najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody,
2. zgodnie z §§ 16 i 20 – wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody,
3. zgodnie z §§ 19 i 21 – niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody,
4. zgodnie z § 22 – gminy.

W odróżnieniu od zdania 1 nr 2, niższe Urzędy ds. Ochrony Przyrody są kompetentne w odniesieniu do wyznaczania obszarów ochrony przyrody o powierzchni poniżej 20 hektarów, jeżeli te obszary ujęte były przedtem w przepisach ochronnych obowiązujących dalej w myśl § 64 ust. 1. Obowiązuje to również w odniesieniu do udzielenia zwolnień i deklaracji porozumienia w myśl § 53, o ile rozporządzenie z mocą ustawy lub statut nie przewidują inaczej. Wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody kompetentny jest w odniesieniu do zwolnień z przepisów rozporządzeń z mocą ustawy w sprawie parków narodowych, regionu Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii i rezerwatów biosfery, jak i do wydawania pozostałych decyzji i deklaracji porozumienia w odniesieniu do tych obszarów chronionych.

(1a) Ustęp 1 obowiązuje odpowiednio w odniesieniu do potwierdzenia planowań pielęgnacyjnych i rozwojowych zgodnie z § 15 ust. 5 i udzielania zwolnień, jak i zgody w myśl § 53 ust. 3 zdania 2, o ile rozporządzenie z mocą ustawy lub statut nie nakazują inaczej.

W odstępstwie od tego:

1. właściwy zgodnie z § 10 ust. 1 jest Urząd ds. Ochrony Przyrody właściwy również w odniesieniu do udzielania zgody zgodnie z § 53 ust. 3, o ile ingerencja zgodnie z § 8 obejmuje zniesienie, zniszczenie, uszkodzenie lub zmianę chronionej części składowej krajobrazu w myśl § 22 ust. 3;
2. wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody jest kompetentny w odniesieniu do zwolnień z przepisów rozporządzeń w sprawie parków narodowych, regionu Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii, obszarów chronionych „Königsbrücker Heide“ i „Gohrischheide und Elbniederterrasse Zeithain“ i w sprawie rezerwatów biosfery, jak i wydawania pozostałych decyzji i udzielania zgody w odniesieniu do tych obszarów chronionych. Wyłączone z tego jest zezwalanie na wyjątki od zakazów zgodnie z § 25 ust. 1 nr 5 i § 26 ust. 2 w odniesieniu do biotopów zgodnie z § 26 ust. 1 nr 1 w rezerwatach biosfery, w czym kompetentny jest niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody.

(2) Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) może w odróżnieniu od ust. 1 - poprzez rozporządzenie z mocą ustawy - wyznaczyć inne kompetencje, jeżeli jest to konieczne w interesie szybkiego przeprowadzenia postępowania. W przypadkach obejmowania ochroną zgodnie z ust. 1 zdaniem 1 nr 2, które podlegają kompetencjom kilku wyższych Urzędów ds. Ochrony Przyrody, najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody może określić urzędem kompetentnym, jeden z tych wyższych Urzędów ds. Ochrony przyrody.

§ 51

Postępowanie przy obejmowaniu ochroną

(1) Przed wydaniem rozporządzenia z mocą ustawy zgodnie z §§ 16 do 21, wymagane jest przedłożenie do zaopiniowania projektu rozporządzenia wraz z mapą przeglądową tym urzędem, publicznym podmiotom odpowiedzialnym za planowanie i gminom, których sprawy mogą zostać nim dotknięte, jak i uznanym stowarzyszeniom ds. ochrony przyrody. To samo dotyczy zniesienia lub znaczącej zmiany rozporządzenia z mocą ustawy. Podmiotom dopuszczonym do udziału powinien być wyznaczony odpowiedni termin w celu zajęcia przez nie stanowiska; wynosi on z reguły sześć tygodni. Jeżeli nie wyrażą się one w terminie, wtedy można wychodzić z założenia, że realizowane sprawy nie są dotknięte przez rozporządzenie z mocą ustawy.

(2) Równocześnie lub po zakończeniu postępowania zgodnie z ust. 1, właściwy Urząd ds. Ochrony Przyrody, obowiązany jest do oddania projektu rozporządzenia wraz z należącymi do niego mapami - na okres jednego miesiąca - do wglądu publicznego. Wyłożenie ma miejsce w niższych Urzędach ds. Ochrony Przyrody, właściwych w sprawach obszarów dotkniętych rozporządzeniem, podczas ich godzin otwarcia w celu wglądu dla każdego. Wymagane jest obwieszczenie miejsca i czasu wyłożenia dokumentacji do wglądu - przynajmniej z tygodniowym

wyprzedzeniem - zgodnie z miejscowym zwyczajem i wskazaniem, że wątpliwości i wskazówki mogą być podczas terminu wyłożenia do wglądu, pisemnie zgłaszane lub podawane do protokołu w niższym Urzędzie ds. Ochrony Przyrody.

(3) Postępowanie zgodnie z ust. 2 może zostać zastąpione w przypadku rozporządzeń z mocą ustawy według § 21 poprzez wysłuchanie dotkniętych działaniem właścicieli i, o ile mogą zostać stwierdzeni bez większych nakładów, również pozostałych uprawnionych, jeżeli dana im będzie okazja do wglądu i do wypowiedzenia się. Ustęp 1 zdanie 3 obowiązuje odpowiednio. Jeżeli projekt rozporządzenia dotyczy zmiany, a przestrzenny i merytoryczny zakres obowiązywania poszerzony zostanie tylko nieznacznie lub rozporządzenie ma zostać uchylone, wtedy postępowanie zgodnie z ust. 2 odpada. Jeżeli rozporządzenie zostanie na nowo sformułowane w celu uporządkowania przepisów prawnych, bez zmiany jego materialnej treści regulacji, wtedy postępowanie zgodnie z ustępami 1 i 2 odpada.

(4) Przy zmianie rozporządzenia z mocą ustawy zgodnie z § 19 poprzez wyodrębnienie powierzchni z obszaru chronionego (postępowanie wyodrębnienia) odpada wysłuchanie w myśl ust. 1 zdania 1, o ile dokonuje go gmina w ramach sporządzania statutów urbanistycznych (statuty zgodnie z §§ 30, 34 ust. 4 zdanie 1 nr 1 do 3 Kodeksu Budowlanego – BauGB). Wymagane jest przy tym przekazanie opinii napływających z tego tytułu do gminy do właściwego Urzędu ds. Ochrony Przyrody. Gmina obowiązana jest - przed wszczęciem postępowania dotyczącego wysłuchania - do złożenia we właściwym Urzędzie ds. Ochrony Przyrody wniosku o wyodrębnienie, a także do równoczesnego uzasadnienia go poprzez przedłożenie zwłaszcza uchwały o sporządzeniu statutu jak i dalszych nadających się do oceny dokumentów.

(5) Urząd ds. Ochrony Przyrody, właściwy do wydania rozporządzenia z mocą ustawy, sprawdza przedstawione w terminie wątpliwości i wskazówki, i powiadamia podmioty dotknięte o wyniku.

(6) Jeżeli projekt rozporządzenia z mocą ustawy, poszerzony zostanie podczas trwającego postępowania w sposób przestrzennie lub merytorycznie istotny, wtedy wymagane jest powtórzenie postępowania w myśl ustępów 1 do 4.

(7) Z rozporządzenia z mocą ustawy musi jasno wynikać, jakie nieruchomości gruntowe należą do obszaru chronionego. Nieruchomości gruntowe w przypadkach wątpliwych, uważane są za niedotknięte. Odgraniczenie obszaru chronionego podlega obowiązkowi

1. dokładnego opisanie go w rozporządzeniu z mocą ustawy lub
2. ogólnego opisanie go i przedstawienia na mapach, będących częścią składową rozporządzenia.

(8) Rozporządzenia z mocą ustawy sporządzane są przez placówkę je wydającą. Są one obwieszane w Saksońskim Dzienniku Ustaw i Rozporządzeń (Sächsisches Gesetz- und Verordnungsblatt), a w przypadkach § 50 ust. 1 zdania 1 nr 2 i 3, na rozporządzenie z mocą

ustawy wskazywane jest dodatkowo w Saksońskim Dzienniku Urzędowym (Sächsisches Amtsblatt).

(9) Jeżeli mapy lub rysunkowe przedstawienia – stanowiące część składową rozporządzenia – nie mogą zostać obwieszzone z powodów technicznych, wtedy ich obwieszczenie zastępowane jest tym, że są one oddawane do bezpłatnego publicznego wglądu dla każdego interesenta na okres przynajmniej dwóch tygodni po dokonaniu obwieszczenia rozporządzenia w urzędzie je wydającym, podczas godzin jego otwarcia. W rozporządzeniu z mocą ustawy wymagane jest dokonanie wskazania na obwieszczenie zastępcze. W czasie obowiązywania rozporządzenia z mocą ustawy, wymagane jest złożenie go łącznie z obwieszczonymi zgodnie ze zdaniem 1 częściami składowymi, w urzędzie je wydającym do bezpłatnego wglądu podczas godzin jego otwarcia. W rozporządzeniu z mocą ustawy wymagane jest wskazanie możliwości dokonania wglądu.

(10) Naruszenie przepisów wynikających z ustępów 1 do 6 i 9 jest do pominięcia, jeżeli zarzut jego dokonania nie zostanie podniesiony - w ciągu jednego roku po obwieszczeniu rozporządzenia z mocą ustawy - w formie pisemnej i przy podaniu faktów, uzasadniających naruszenie, w wydającym rozporządzenie Urzędzie ds. Ochrony Przyrody.

(11) Ustępy 1 do 10 obowiązują odpowiednio w odniesieniu do statutów w myśl § 22. Statuty obwieszczane są zgodnie ze zwyczajem danej miejscowości.

§ 52

Tymczasowe zabezpieczenie

(1) Do momentu objęcia ochroną zgodnie z §§ 16 do 21, właściwy Urząd ds. Ochrony Przyrody zgodnie z § 50 ust. 1, może tymczasowo zabezpieczyć części przyrody i krajobrazu, jeżeli istnieje obawa, że obszar lub przedmiot chroniony mógłby zostać naruszony przez dokonywane ingerencje i doszłoby przez to do zagrożenia celu ochrony.

(2) Tymczasowe zabezpieczenie odbywa się poprzez zarządzenie pojedyncze lub przez rozporządzenie z mocą ustawy bez uregulowanego w § 51 postępowania. Gminy dotknięte i – na ile nie sprzeciwia się temu zagrożenie – również pozostałe podmioty dotknięte, powinny zostać przedtem wysłuchane. Wymagane jest, ażeby rozporządzenie z mocą ustawy lub zarządzenie pojedyncze zawierało przedmiot ochrony, cel ochrony i konieczne do osiągnięcia celu nakazy i zakazy i ażeby było ograniczone do najdłużej trzech lat; przedłużenie na dalsze dwa lata jest możliwe za zgodą kolejnego w hierarchii Urzędu ds. Ochrony Przyrody. Jeżeli w ciągu dwóch lat po wejściu w życie lub obwieszczeniu tymczasowego zabezpieczenia, postępowanie zgodnie z § 51 nie zostało jeszcze wszczęte, wtedy musi ono zostać zniesione.

(3) Ustępy 1 i 2 obowiązują odpowiednio w odniesieniu do statutów gmin zgodnie z § 22.

§ 53

Zwolnienia

(1) Zwolnienia z nakazów i zakazów niniejszej ustawy i wydanych na jej podstawie przepisów prawnych może udzielić na wniosek, każdorazowo właściwy Urząd ds. Ochrony Przyrody lub gmina, jeżeli

1. przeprowadzenie przepisu w pojedynczym przypadku
 - a) doprowadziłyby do niezamierzonej rażącej dolegliwości i odstąpienie dałoby się pogodzić z interesami ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazów lub
 - b) doprowadziłyby do niechcianego naruszenia przyrody i krajobrazu lub
2. przeważające powody dobra gminy wymagają zwolnienia

i nie sprzeciwiają się temu art. 12, 13 i 16 Dyrektywy 92/43/EWG lub art. 5 do 7 i 9 Dyrektywy 79/409/EWG.

(2) Zwolnienia mogą zostać zaopatrzone w postanowienia dodatkowe. Jako polecenia dopuszczalne są zwłaszcza składania zabezpieczenia.

(3) Zwolnienie zastępowane jest przez zezwolenie wymagane równocześnie według innych przepisów, o ile nie sprzeciwia się temu prawo federalne. Zezwolenie może zostać udzielone jedynie wtedy, jeżeli wymogi zgodnie z ustępem 1 zostały spełnione i właściwy Urząd ds. Ochrony Przyrody lub gmina wyraziły swoją zgodę. § 10 ust. 1 zdanie 4 do 6 obowiązują odpowiednio.

§ 54

Obowiązek udzielania informacji i zezwolenie na wstęp

(1) Urzędy ds. Ochrony Przyrody i policyjni urzędnicy penitencjarni mogą żądać - w celu przygotowania i przeprowadzenia działań zgodnie z niniejszą ustawą - od osób fizycznych i prawnych, również prawa publicznego, udzielenia wymaganych informacji. Osoba obowiązana do udzielenia informacji może odmówić odpowiedzi na takie pytania, na które odpowiedź naraziła by ją lub jednego z jej nazwanych w myśl § 383 ust. 1 nr 1 do 3 Kodeksu postępowania cywilnego (Zivilprozessordnung) członków rodziny, na prawnokarne ściganie lub postępowanie zgodnie z ustawą o wykroczeniach.

(2) Pracownicy i pełnomocnicy Urzędów ds. Ochrony Przyrody, Urzędów specjalistycznych, gmin, a także policyjni urzędnicy penitencjarni, upoważnieni są do wstępu w godzinach dziennych na nieruchomości gruntowe w celu przygotowania i przeprowadzenia działań z zakresu ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu. Zezwala się im również w ramach zdania 1 na zbieranie tam elementów ważnych dla statystyki, dokonywanie obserwacji fachowej w zakresie ochrony przyrody, pomiarów i badań gleby, a także podobnych działań służbowych. Pora dzienna obowiązuje od godz. 6:00 do godz. 22:00. Zezwala się na wstęp na nieruchomości gruntowe na terenach wolnego krajobrazu lub w lasach w celu dokonywania fachowych obserwacji z zakresu

ochrony przyrody przez krąg osób wymieniony w zdaniu 1 również w porze nocnej, przy czym wymagane jest unikanie zakłóceń wykonywania polowania. Podstawowe prawo obywatelskie nienaruszalności mieszkania (artykuł 13 Ustawy zasadniczej i artykuł 30 Konstytucji Wolnego Państwa Saksonia) ograniczone zostaje przez zdanie 1 do 4. Wymagane jest dokonanie na czas i w odpowiedni sposób, powiadomienia właścicieli lub osób w inny sposób uprawnionych, jeszcze przed przeprowadzaniem pomiarów, badań gleby, jak i podobnych czynności służbowych; powiadomienie może odbywać się również poprzez obwieszczenia publiczne, jeżeli działanie musi zostać rozszerzone z powodu jego szczególności na większą liczbę nieruchomości gruntowych. W przypadku ryzyka z powodu zwłoki, powiadomienie może zostać zaniechane. Po zakończeniu czynności służbowej, wymagane jest – o ile to możliwe – przywrócenie stanu pierwotnego.

(3) Wymagane jest przedłożenie na żądanie wystawionej pracownikowi lub pełnomocnikowi, legitymacji służbowej lub innego dowodu pełnomocnictwa.

(4) Jeżeli właścicielowi lub podmiotowi w inny sposób upoważnionemu do użytku, powstały poprzez działanie dopuszczone zgodnie z ust. 2, bezpośrednie uszczerbki majątkowe, wtedy wymagane jest dokonanie stosownego odszkodowania w formie pieniężnej.

§ 55

Obowiązek zawiadomienia i nadzór nad przyrodą i krajobrazem

(1) Właściciele nieruchomości gruntowych lub podmioty upoważnione do ich użytku obowiązani są do niezwłocznego zawiadamiania Urzędów ds. Ochrony Przyrody bezpośrednio lub poprzez administrację gminy o szkodach powstałych na obszarach chronionych. Wymagane jest przestrzeganie nakazów Urzędu ds. Ochrony Przyrody.

(2) Jeżeli odkryte zostaną dotąd nieznanne twory przyrody, wymagające zgodnie z niniejszą ustawą ochrony lub pielęgnacji, wtedy istnieje obowiązek niezwłocznego zgłoszenia znaleziska w wymienionym w ustępie 1 urzędzie i pełnomocnikowi ds. ochrony przyrody. Obowiązek zawiadomienia spoczywa na podmiotach dokonujących odkrycia, przedsiębiorcy, jak i właścicieli i posiadaczy nieruchomości gruntowej. Odkrywca, który nawiązał stosunek pracy z przedsiębiorcą, zwolniony zostaje z tego obowiązku w chwili kiedy dokonał u niego zgłoszenia. Odkrycie wymaga pozostawienia go w dotychczasowym stanie tak długo, dopóki Urząd ds. Ochrony Przyrody nie podejmie koniecznych działań lub nie dokona zwolnienia odkrycia, jednak najdłużej na okres sześciu tygodni.

(3) Pracownicy i organy nadzoru budowlanego, ochrony lasu i łowiectwa jak i nadzoru nad rybołówstwem, obowiązani są bez szkody dla dalej idących uprawnień i obowiązków z zakresu innych przepisów prawnych, do niezwłocznego powiadomienia Urzędów ds. Ochrony Przyrody o znanych im naruszeniach przepisów Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody

(Bundesnaturschutzgesetz), niniejszej ustawy i opierających się na nich rozporządzeniach z mocą ustawy.

(4) Urzędnicy policji i policyjni urzędnicy penitencjarni obowiązani są do informowania Urzędów ds. Ochrony Przyrody o wszystkich zajściach, które wymagają ich interwencji lub które mogłyby mieć znaczenie dla ich decyzji. W pozostałych przypadkach uprawnienia policyjnych urzędników penitencjarnych wynikające z innych przepisów prawnych pozostają nienaruszone.

Rozdział dziewiąty

Stowarzyszenia ochrony przyrody

§ 56

Uznanie stowarzyszeń ochrony przyrody

(1) Stowarzyszenie uznawane jest na wniosek za stowarzyszenie ochrony przyrody, jeżeli stowarzyszenie to

1. wspiera zgodnie ze swoim statutem ideowo, a nie tylko przejściowo przeważnie cele ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu,
2. posiada struktury w całym kraju związkowym i działa w myśl numeru 1,
3. w momencie jego uznania istnieje już przynajmniej od pięciu lat i działało w tym okresie czasu w myśl numerów 1 i 2,
4. gwarantuje stosowne spełnienie zadań; przy czym uwzględnić należy sposób i rozmiary jego dotychczasowej działalności, krąg członków, jak i umiejętności stowarzyszenia,
5. z powodu dążenia do celów służących dobru powszechnemu według § 5 ust. 1 nr 9 Ustawy o podatku od osób prawnych (Körperschaftssteuergesetz – KStG) w wersji obwieszczenia z dnia 15 października 2006 r. (Federalny Dziennik Ustaw – BGBl. I s. 4144), zmienionej ostatnio przez artykuł 4 Ustawy z dnia 13 grudnia 2006 r. (BGBl. I 2878, 2890), w każdorazowo obowiązującej wersji, pozostaje zwolnione z podatku od osób prawnych i
6. umożliwia każdej osobie, która wspiera cele stowarzyszenia, wstąpienie do stowarzyszenia jako członek z pełnym prawem głosu na zebraniach członkowskich. W przypadku stowarzyszeń, których członkowie składają się wyłącznie z osób prawnych, można odstąpić od wymienionych w zdaniu 1 warunków, o ile większość tych osób prawnych spełnia te warunki.

W uznaniu wymagane jest nazwanie zgodnego ze statutem zakresu zadań, dla którego uznanie to obowiązuje. Wymagane jest ograniczenie uznania do okresu dziesięciu lat.

(2) Wraz z wnioskiem wymagane jest przedłożenie dokumentów, z których wynika, że stowarzyszenie spełnia wymogi wymienione w ust. 1.

(3) Uznanie, a także jego cofnięcie i odwołanie, dokonywane jest przez najwyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody i obwieszczane w Saksońskim Dzienniku Urzędowym (Sächsisches Amtsblatt).

§ 57

Prawo do współdziałania uznanych stowarzyszeń ochrony przyrody

(1) Wymagane jest stworzenie uznanemu zgodnie z § 56 stowarzyszeniu okazji do zajęcia stanowiska i wglądu w odpowiednią ekspertyzę rzeczoznawcy

1. przy przygotowywaniu rozporządzeń i innych, stojących w hierarchii poniżej ustawy przepisów prawnych Urzędów ds. Ochrony Przyrody,
2. przy przygotowywaniu programów i planów w myśl §§ 4 do 6,
3. przy przygotowywaniu planów w myśl § 22b ust. 8,
4. przy przygotowywaniu programów państwowych i innych placówek publicznych w celu ponownego osiedlenia w wolnej naturze wypartych zwierząt i roślin dziko występujących gatunków,
5. przed zwolnieniami z zakazów i nakazów w celu ochrony obszarów ochrony przyrody, parków narodowych, rezerwatów biosfery, obszarów chronionych krajobrazów, powierzchniowych pomników przyrody i innych obszarów chronionych zgodnie z § 22a,
6. w procedurach planowania stwierdzającego, o ile chodzi o przedsięwzięcia, związane z ingerencjami w przyrodę i krajobraz,
7. w przypadku zezwoleń na plany, które wydawane są przez urzędy, wkraczające w miejsce planowania stwierdzającego w myśl numeru 6, o ile przewidziany jest udział społeczeństwa zgodnie z § 17 ust. 1b zdaniem 1 Federalnej Ustawy o (federalnych) drogach dalekiego ruchu – Bundesfernstraßengesetz – FStrG) w wersji obwieszczenia z dnia 20 lutego 2003 r. (Federalny Dziennik Ustaw – BGBl. I s. 286), zmienionej ostatnio przez art. 2 Ustawy z dnia 9 grudnia 2006 r. (Federalny Dziennik Ustaw – BGBl. I s. 2833), w każdorazowo obowiązującej wersji,
8. przy sporządzaniu planów działania i koncepcji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej.

(2) Właściwy urząd obowiązany jest do pisemnego poinformowania na czas stowarzyszeń o przeprowadzanych przedsięwzięciach, planowaniach i postępowaniach administracyjnych w myśl ust. 1, przy czym przyznany musi mu zostać odpowiedni termin potrzebny do zajęcia stanowiska. W przypadku postępowań z udziałem społeczeństwa, wystarczające jest poinformowanie stowarzyszeń poprzez wyłożenie do wglądu publicznego.

(3) Jeżeli stowarzyszenie wypowiedziało się zgodnie z terminem, wtedy informowane jest ono o istotnych powodach, o ile nie zareagowano na jego sprawy.

(4) § 58 ust. 2 Federalnej Ustawy o ochronie przyrody - BNatSchG obowiązuje odpowiednio.

(5) Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa (Staatsministerium für Umwelt und Landwirtschaft) upoważnione jest do ustanowienia poprzez rozporządzenia z mocą ustawy, że w określonych przypadkach lub grupach przypadków, w których nie należy z reguły oczekiwać żadnych lub w tylko w nieznacznym stopniu lub mierze oddziaływań na przyrodę i krajobraz, można odstąpić od współdziałania. Ministerstwo Stanu ds. Środowiska i Rolnictwa może oprócz tego porozumieć się pisemnie z jednym bądź kilkoma stowarzyszeniami, że stowarzyszenia te w określonych przypadkach lub grupach przypadków nie skorzystają w ogóle lub tylko częściowo z ich prawa do wzięcia udziału. Przypadki, w których zgodnie ze zdaniem 2 można odstąpić od współdziałania, wymagają ich obwieszczenia w Saksońskim Dzienniku Urzędowym (Sächsisches Amtsblatt). Wyłączenie udziału nie wpływa na środki zaskarżenia stowarzyszeń, jeżeli w przypadku postępowań z udziałem publicznym zajęły one stanowisko w obrębie terminów obowiązujących dla obywateli, o ile w rozporządzeniu z mocą ustawy lub porozumieniu nie ustalono żadnej innej odstępującej od tego regulacji.

§ 58

Środki zaskarżenia przysługujące stowarzyszeniom ochrony przyrody

- (1) Uznane zgodnie z § 56 stowarzyszenia ochrony przyrody mogą wnieść środek zaskarżenia przeciwko zwolnieniu z zakazów i nakazów w celu ochrony rezerwatów biosfery i powierzchniowych pomników przyrody pod warunkami wymienionymi w § 61 Federalnej Ustawy o ochronie przyrody – BNatSchG.
- (2) Powództwo i prawo do złożenia wniosku nie są wykluczone przez to, że w miejsce wymienionych w § 61 Federalnej Ustawy o ochronie przyrody – BNatSchG i ustępie 1 decyzji, wydane zostały niesłusznie inne decyzje, w przypadku których ustawa nie przewiduje żadnego współdziałania uznanych stowarzyszeń ochrony przyrody.

§ 59

Wspieranie i udzielanie zleceń uznanym stowarzyszeniom ochrony przyrody

- (1) Wolne Państwo może przydzielać uznanym zgodnie z § 56 stowarzyszeniom - odpowiednio do dyspozycyjnych środków budżetowych - dotacji lub zwrotu nakładów za świadczenia leżące w publicznym interesie ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu. Obowiązuje to zwłaszcza w odniesieniu do:
 1. nabycia nieruchomości gruntowych,
 2. prac wstępnych w zakresie wyznaczania nowych obszarów chronionych, o ile właściwemu Urzędowi ds. Ochrony Przyrody przedłożone zostało zlecenie,
 3. badań i publikacji, leżących w interesie nauki lub na rzecz uświadczenia ogółu o sprawach ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu,
 4. opieki nad chronionymi obszarami i przedmiotami.

(2) Właściwy Urząd ds. Ochrony Przyrody może w porozumieniu ze stowarzyszeniami, przakazać im z prawem do odwołania, również bez zwrotu kosztów, przeprowadzenie działań pielęgnacyjnych i rozwojowych. Należy przy tym rozgraniczyć uprawnienia urzędów, pełnomocników ds. ochrony przyrody i strażników ochrony przyrody od tych które posiadają stowarzyszenia. Uprawnienia zwierzchnie nie mogą być przekazywane. To samo dotyczy określonych zadań z zakresu ochrony gatunków, jeżeli zostały one powierzone jednemu wystarczająco wykształconemu w tej dziedzinie członkowi stowarzyszenia.

(3) Wymagane jest wysłuchanie stowarzyszenia, opiekującego się obszarem chronionym lub przedmiotem chronionym - bez szkody dla § 60 ust. 1 i § 57 ust. 5 – jeszcze przed dokonaniem zmiany lub zniesieniem rozporządzenia o ochronie, jak i przed uznaniem wyjątków lub udzieleniem zezwoleń.

(4) Ustępy 1 i 2 mogą - zwłaszcza zgodnie z wytycznymi wspierającymi - zostać zastosowane również w odniesieniu do innych odpowiednich osób prawnych, o ile oferują one w pojedynczym przypadku zapewnienie prawidłowego spełnienia zadań.

§ 60

Krajowy Zespół Roboczy ds. Ochrony Przyrody

(1) Stowarzyszenia ochrony przyrody, uznane przez Wolne Państwo zgodnie z § 56, mogą współdziałać w Krajowym Zespole ds. Ochrony Przyrody. Upoważnienia do współdziałania uzgodnione w § 57, mogą być realizowane przez ten Zespół Roboczy na zlecenie wszystkich lub kilku uznanach stowarzyszeń.

(2) Urzędy ds. Ochrony Przyrody wzywają Krajowy Zespół Roboczy ds. Ochrony Przyrody do przedkładania propozycji w odniesieniu do powoływania członków rady doradczej i do opieki nad obszarami chronionymi.

(3) Wolne Państwo ma udział - w ramach dyspozycyjnych środków budżetowych - w kosztach prowadzenia działalności i wydatkach, powstających w zakresie działalności koordynacyjnej Krajowego Zespołu Roboczego ds. Ochrony Przyrody i oddawanych stanowisk.

Rozdział dziesiąty:

Ukaranie wykroczeń

§ 61

Przepisy w sprawach zagrożonych karą grzywny

(1) Niezgodnie z przepisami działa ten, kto umyślnie lub niedbale

1. postępuje sprzecznie z wydanym na podstawie §§ 16 do 22 lub § 25 ust. 5 rozporządzeniem z mocą ustawy, statutem lub zarządzeniem pojedynczym, na ile odsyła

- ono w przypadku określonych stanów faktycznych do tego przepisu w sprawach zagrożonych karą grzywny,
2. postępuje sprzecznie z innym, wydanym na podstawie niniejszej ustawy rozporządzeniem z mocą ustawy lub z rozporządzeniem lub zarządzeniem pojedynczym, dotyczącym tymczasowego zabezpieczenia obszaru chronionego, na ile odsyła ono w odniesieniu do określonych stanów faktycznych do tego przepisu w sprawach zagrożonych karą grzywny,
 3. wbrew § 10 ust. 1, 1a i 6, §§ 11 i 12 ust. 1, dokonuje ingerencji w przyrodę i krajobraz bez wymaganego zezwolenia urzędowego lub bez wymaganego zgłoszenia w urzędzie,
 4. (skreślony)
 5. wbrew § 15 ust. 3 używa oznaczeń lub oznakowań lub je uszkadza, usuwa bądź niszczy,
 - 5a. postępuje sprzecznie z wykonaną decyzją zgodnie z § 15 ust. 6 zdaniem 1 i 2, o ile działanie to nie może zostać już ukarane zgodnie z innymi przepisami niniejszej ustawy jako niezgodne z przepisami,
 6. postępuje sprzecznie z przepisami § 25 ust. 1 nr 1 do 7 niniejszej ustawy,
 - 6a. wbrew § 25 ust. 4 zabiera z przyrody rośliny i części roślin na cele działalności gospodarczej bez wymaganego zezwolenia,
 7. wbrew § 26 niszczy lub znacznie bądź trwale narusza szczególnie chroniony biotop,
 8. zakłada, istotnie zmienia lub prowadzi ogród zoologiczny, pomimo tego, że nie zostało przedłożone zgodnie z § 27b wymagane zezwolenie, lub narusza wykonywalne zarządzenie zgodnie z § 27b ust. 4 lub 5,
 9. wbrew § 31 ust. 2 zdaniu 2 korzysta z oznaczonych dróg wędrownych, ścieżek sportowych i edukacyjnych jak i z wyznaczonych do wypoczynku społeczeństwa placów zabaw i łazek leżakowych,
 - 9a. wbrew § 31 ust. 3 zdaniu 2 przeprowadza imprezy z zakresu sportu motorowego bez wymaganego zezwolenia,
 10. dokonuje zamknięć z rodzaju opisanego w § 32 ust. 2, bez wymaganego zgodnie z § 32 ust. 3 zezwolenia,
 11. zakłada lub znacznie poszerza urządzenia budowlane na pasmach ochronnych wód zgodnie z § 34 ust. 1, bez wymaganego zezwolenia wyjątkowego,
 12. postępuje sprzecznie z uregulowanymi w § 54 ust. 1 obowiązkami udzielania informacji lub wbrew § 54 ust. 2 nie zezwala na wstęp pracowników lub pełnomocników Urzędów ds. Ochrony Przyrody lub urzędów specjalistycznych bądź policyjnych urzędników penitencjarnych bez uzasadnionego powodu,
 13. wbrew § 55 ust. 1 nie zgłasza szkód na obszarach chronionych.

(2) Wykroczenie zgodnie z ustępem 1 może zostać ukarane karą grzywny

1. w przypadku ustępu 1 nr 1, 3, 5a, 6a, 7, 8 i 11 do 50.000 EUR,
2. w pozostałych przypadkach do 15.000 EUR.

Kara najwyższa zmniejsza się do połowy w przypadku niedbalstwa.

(3) Urzędem administracyjnym w myśl § 36 ust. 1 nr 1 Ustawy o wykroczeniach (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten) jest

1. wyższy Urząd ds. Ochrony Przyrody, w przypadku
 - a) postępowania sprzecznego z wydanym na podstawie §§ 16, 17, 18 lub § 25 ust. 5 rozporządzeniem z mocą ustawy lub naruszenia przepisów ochrony regionu Parku Narodowego Saksońskiej Szwajcarii,
 - b) naruszenia wymienionych w § 49 ust. 1 i 2 przepisów o ochronie gatunków,
 - c) gdy wydał on zarządzenie wykonawcze,
2. gmina, w przypadku jeżeli wydała ona statut zgodnie z § 22, który odsyła w odniesieniu do określonych stanów faktycznych do § 61 ust. 1 nr 1,
3. w pozostałych przypadkach – niższy Urząd ds. Ochrony Przyrody.

§ 62

Konfiskata

Przedmioty, do których odnosi się wykroczenie lub które zostały użyte do przygotowania lub dokonania wykroczenia, bądź zostały pozyskane lub zdobyte przez dokonanie wykroczenia, mogą zostać skonfiskowane przez właściwy urząd. Obowiązuje zastosowanie § 23 Ustawy o wykroczeniach (Ordnungswidrigkeitengesetz).

Rozdział jedenasty:

Postanowienia przejściowe i końcowe

§ 63

Zniesienie i zmiana przepisów prawnych

(1) Następujące przepisy prawne zostają zniesione:

1. artykuł 6 Ramowej Ustawy o Ochronie Środowiska (Umweltrahmengesetz) z dnia 29 czerwca 1990 r. (Dziennik Ustaw – GBl. I nr 42 s. 649),
2. §§ 10 do 16 Krajowej Ustawy Kulturalnej (Landeskulturgesetz) z dnia 14 maja 1970 r. (Dziennik Ustaw – GBl. I nr 12 s. 67),
3. pierwsze rozporządzenie o przeprowadzeniu w odniesieniu do Krajowej Ustawy Kulturalnej – rozporządzenie o ochronie przyrody z dnia 18 maja 1989 r. (Dziennik Ustaw – GBl. I nr 12 s. 159),

4. Pierwsza ustawa o przeprowadzeniu Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody (Bundesnaturschutzgesetz) z dnia 11 lipca 1991 r. (Saksoński Dziennik Ustaw i Rozporządzeń – SächsGVBl. S. 241).

(2) O ile w przepisach prawnych odsyła się do zniesionych przepisów, w ich miejsce wkraczają odpowiednie przepisy niniejszej ustawy lub wydane na jej podstawie rozporządzenia z mocą ustawy.

(3) (zniesiony)

(4) (zniesiony)

(5) Jeżeli rozporządzenia wydane na podstawie tej ustawy lub takie, które nadal obowiązują na podstawie regulacji tej ustawy, przewidują przy zezwoleniu przedsięwzięć zachowanie wyznaczonych terminów, i jeżeli przedsięwzięcia te nie wymagają żadnego zezwolenia na podstawie innych ustaw, wtedy terminy te nie znajdują po wejściu w życie tej ustawy o tyle zastosowania, o ile zezwolone przedsięwzięcia zgodnie z § 3 w połączeniu z załącznikiem do ustawy o ocenie oddziaływania na środowisko, podlegają w Wolnym Państwie Saksonia obowiązkowi przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

§ 64

Przeniesienie istniejących przepisów o ochronie, regulacje specjalne

(1) Przeniesione zgodnie z artykułem 6 § 8 Ramowej Ustawy o Środowisku (Umweltrahmengesetz), i wydane zgodnie z artykułem 6 § 6 Ramowej Ustawy o Środowisku w połączeniu z §§ 12 do 18 Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody (Bundesnaturschutzgesetz), jak i wydane na podstawie §§ 4 i 6 pierwszej ustawy o przeprowadzeniu Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody, przepisy ochronne, obowiązują - z zastrzeżeniem następujących ustępów - aż do momentu nowej regulacji.

(2) (zniesiony)

(3) Zamiast kar porządkowych zgodnie z § 35 rozporządzenia o ochronie przyrody, mogą w przypadku postępowania sprzecznego z przeniesionymi przepisami, zostać wymierzone grzywny zgodnie z § 61 ust. 1 nr 1 i 2 i ust. 2. § 61 ust. 3 i § 62 obowiązują odpowiednio.

(4) W odniesieniu do przeniesionych przepisów ochronnych obowiązuje § 53 z zaznaczeniem, że zwolnienie wchodzi w miejsce regulacji o wydawaniu zezwoleń, pozwoleń lub zgód. Warunki zwolnienia w myśl § 53 uważane są za spełnione, jeżeli wnioskowane działanie nie zagraża celom przeniesionych przepisów ochronnych lub – jeżeli nie można wywnioskować konkretnych celów – ogólnym celom pojedynczych kategorii ochrony zgodnie z przepisami rozdziału czwartego.

(5) O ile przepisy prawne w myśl ust. 1 i 2 przewidują działania pielęgnacyjne i rozwojowe lub nakładają obowiązki tolerowania, wtedy właściwe zgodnie z tą ustawą placówki lub osoby obowiązane są do przeprowadzenia lub tolerowania.

(6) (zniesiony)

(7) (zniesiony)

(8) Obszary w obrębie przestrzennego zakresu obowiązywania planu zabudowy i w obrębie zabudowanych w tym kontekście części danych miejscowości (§§ 30 i 34 Kodeksu budowlanego - BauGB), nie są już od momentu wejścia w życie tej ustawy częścią składową istniejących obszarów chronionego krajobrazu. Upoważnienie Urzędu ds. Ochrony Przyrody, do odgraniczenia - przy spełnieniu warunków § 19 - nowego obszaru chronionego krajobrazu, pozostaje nienaruszone.

(9) (zniesiony)

(10) Jeżeli przestrzenny i merytoryczny zakres obowiązywania zostanie - ze względu na postępowanie w celu dostosowania przeniesionych przepisów ochrony do obowiązującego prawa - jedynie nieznacznie zmieniony, wtedy możliwe jest postępowanie odpowiednio do § 51 ust. 3 zdania 3.

(11) Rozporządzenie lub statut zgodnie z §§ 21 i 22, wydane do dnia 31 grudnia 2005 r., nie są dlatego nieważne, że wykazana powinna zostać zamiast pomnika przyrody - chroniona część składowa krajobrazu lub obszar ochrony przyrody, lub zamiast chronionej części składowej krajobrazu - pomnik przyrody, obszar ochrony przyrody lub obszar chronionego krajobrazu. Jeżeli ujęte w zdaniu 1 przepisy prawne zostaną zmienione po 31 grudnia 2006 r., wtedy obowiązuje zdanie 1 odpowiednio w odniesieniu do przepisów dotyczących zmiany, o ile przez te zmiany nie zostanie istotnie zmieniony charakter obszaru chronionego. Obowiązuje to odpowiednio w odniesieniu do zmiany dalej obowiązujących przepisów prawnych.

§ 65

Przepisy przejściowe

(1) Plany zabudowy jak i plany przedsięwzięć i uzbrojenia terenu, uchwalone jako statuty przed wejściem w życie ustawy, są zgodne z prawem również bez przedłożenia planu krajobrazowego i planu zagospodarowania terenów zielonych, jeżeli zawierają one ustalenia zgodnie z § 9 ust. 1 nr 20 Kodeksu budowlanego (Baugesetzbuch), w których ogólnie uwzględnienie znajdują cele ochrony przyrody i pielęgnacji krajobrazu.

(2) Postępowania w celu otrzymania zezwolenia na przedsięwzięcia, łączące się z ingerencją w myśl rozdziału trzeciego, które rozpoczęte zostały w momencie wejścia w życie niniejszej ustawy, będą kontynuowane zgodnie z przepisami niniejszej ustawy. Jeżeli wykonanie przedsięwzięcia zostało rozpoczęte zgodnie z prawem, wtedy późniejsze nakłady, które znacznie bardziej obciążałyby podmiot odpowiedzialny za przedsięwzięcie, są niedopuszczalne; §§ 37 i 38 pozostają nienaruszone.

- (3) (zniesiony)
- (4) (zniesiony)
- (5) W celu przekazania opisanego w § 25 ust. 5 zadania, Wolne Państwo Saksonia przyznaje co roku na jednego mieszkańca 0,00112 € powiatom ziemskim i 0,00053 € - powiatom grodzkim.
- (6) Postępowanie zgodnie z § 22a ust. 6 znajduje zastosowanie do dnia 1 stycznia 2009 r. początkowo tylko w odniesieniu do europejskich obszarów ochrony ptaków.
- (7) O ile przez artykuł 1 Ustawy o dostosowaniu Saksońskiej Ustawy o Ochronie Przyrody do prawa federalnego z dnia 23 kwietnia 2007 roku (Saksoński Dziennik Ustaw i Rozporządzeń – SächsGVBl. S. 110), zmieniły się kompetencje w odniesieniu do wydawania rozporządzenia lub statutu, wtedy obowiązuje to również w odniesieniu do zmian lub zniesienia istniejących rozporządzeń lub statutów.
- (8) Jeżeli rozporządzenia nie zostały obwieszczone w przewidzianym zgodnie z § 51 ust. 8 organie ds. obwieszczeń, wtedy w odniesieniu do tego braku może zostać podniesiony zarzut jedynie do dnia 31 grudnia 2007 r. we właściwym ds. wydawania rozporządzeń Urzędzie ds. Ochrony Przyrody.
- (9) Stowarzyszenie, które uznane zostało zgodnie z § 29 Federalnej Ustawy o Ochronie Przyrody (BNatSchG) w wersji obowiązującej w dniu 3 kwietnia 2002 r. w połączeniu z § 56 w wersji obowiązującej w dniu 23 kwietnia niniejszej ustawy, obowiązuje w dalszym ciągu jako uznane w myśl § 56.

Disclaimer

Niemiecka wersja Saksońskiej Ustawy o ochronie przyrody jest wersją autentyczną i istotną w odniesieniu do wszystkich aspektów prawnych. Saksońska Ustawa o ochronie przyrody w języku polskim jest tłumaczeniem.